

UNIWERSYTET ZIELONOGÓRSKI

3 (195)

ZIELONAGÓRA, wrzesień 2012

MIESIĘCZNIK SPOŁECZNOŚCI AKADEMICKIEJ

ISSN 1644-7867

JUBILEUSZ

80

•
lat

PROFESORA
MARIANA
ECKERTA

POSIEDZENIE INDYKACYJNE

KOLEGIUM ELEKTORÓW

29 LUTY 2012

w numerze: <<

MAGDALENA GRYCUK / Z obrad Senatu **4**

MAGDALENA GRYCUK / Zarządzenia JM Rektora **6**

EWA SAPEŃKO / Potrzebne imię dla Bachusika **12**

EWA SAPEŃKO / Wybory 2012 **13**

Jubileusz 80. lat Profesora Mariana Eckerta

DARIUSZ DOLAŃSKI **14**

CZESŁAW OSĘKOWSKI **17**

HIERONIM SZCZEGÓŁA **18**

MICHAŁ KISIELEWICZ **19**

ANDRZEJ TOCZEWSKI **20**

BOHDAN HALCZAK **22**

GRAŻYNA MIŁKOWSKA, ZDZISŁAW WOLK / Wspólne
zamierzenie badawcze Urzędu Marszałkowskiego
i Uniwersytetu Zielonogórskiego. Projekt „Życie
Lubuszan. Współczesność i perspektywy” **24**

EWA SAPEŃKO / Kierunek lekarski na UZ **26**

EWA SAPEŃKO / Dostaliśmy pieniądze
na remont WEiT! **27**

ANIA URBAŃSKA / Ruszyła trzecia edycja
Młodzieżowego Uniwersytetu Zielonogórskiego **28**

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE **30**

Wydział Artystyczny **30**

Wydział Ekonomii i Zarządzania **36**

Wydział Humanistyczny **37**

Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska **38**

Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu **40**

EWA POPILKA / Nowości wydawnicze **43**

WIELKA PRZEPRO- WADZKA!

Największy sukces obydwu kadencji - tak mówi rektor o pozyskaniu prawie 42 mln zł na modernizację siedziby Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji. Rzeczywiście jest się z czego cieszyć, bo wielokrotnie już mówiło się, że pieniądze zostaną przyznane lada moment, po czym okazywało się, że jeszcze nie teraz i nie wiadomo czy w ogóle. Cóż, trzeba było mieć dużo cierpliwości i wiary w to, że się uda. No i udało się. Pod koniec lutego na uczelnię dotarła oficjalna informacja o przyznaniu tych pieniędzy, a 6 marca w NCBR podpisano umowę. Teraz już nikt i nic nie stoi na przeszkodzie, żeby psujący wizerunek kampusu A budynek nareszcie zyskał nową szatę. A patrząc na to, co zrobiono ze starego, wczesnogierkowskiego Wcześniaka (siedziba WEIT pochodzi mniej więcej z tego samego okresu) można puścić wodze fantazji i wyobrazić sobie po prostu ładny, nowoczesny obiekt, w którym znajdą się nowoczesne sale i laboratoria, a pracownikom i studentom zimą będzie ciepło, a latem nie będzie gorąco. Ale to dopiero za rok. Na razie odbyła się wielka przeprowadzka.

esa

REDAKTOR NACZELNA
Ewa Sapeńko

WSPÓŁPRACA
Anetta Barska, Tomasz Belica, Piotr Bubacz, Marek Dankowski,
Renata Grochowalska, Magdalena Grycuk, Katarzyna Jans-Subsar,
Sławek Janusz, Dorota Krassowska, Pola Kuleczka,
Katarzyna Kwiecień-Długosz, Alicja Lewicka-Szczegół,
Magdalena Steciąg, Anna Urbańska, Janina Wallis

PROJEKT GRAFICZNY / OKŁADKA
Lucyna Andrzejewska

ŁAMANIE KOMPUTEROWE
Lucyna Andrzejewska

WYDANIE INTERNETOWE
<http://www.uz.zgora.pl/miesiecznikUZ.html>
opr. Krzysztof Jaroński

ZDJĘCIA
Kazimierz Adamczewski

Wyrażone opinie są osobistymi przekonaniami autorów i nie zawsze są zgodne ze stanowiskiem kolegium, zespołu redakcyjnego i kierownictwa uczelni. Zachęcamy do wypowiedzi polemicznych. Redakcja zastrzega sobie prawo nadawania tekstom własnych tytułów, ich skracania i adiustacji; materiałów nie zamówionych nie zwracamy. Za zamieszczane informacje odpowiedzialność ponoszą ich autorzy.

Oddano do druku w marcu 2012 r.

Nakład: 800 egz.

Druk: Zakład Poligrafii Uniwersytetu Zielonogórskiego

UNIwersytet
ZIELONOGÓRSKI

REDAKCJA
ul. Licealna 9
65-417 Zielona Góra
tel. 68 328 2593, -2592,
- 2 3 5 4, - 2 4 7 9

Z OBRAD SENATU

» Senat na zwyczajnym posiedzeniu w dniu 14.12.2011 r. podjął następujące uchwały:

- > **Nr 474** w sprawie zatwierdzenia regulaminu wyborczego Uniwersytetu Zielonogórskiego.
Senat zatwierdził regulamin wyborczy uchwalony przez Uczelnianą Komisję Wyborczą, zawierający szczegółowy kalendarz wyborczy, zasady podziału mandatów pomiędzy jednostki organizacyjne uniwersytetu oraz szczegółowe zasady przeprowadzania wyborów, stanowiący załącznik do powołanej uchwały. Jednocześnie Senat postanowił, że traci moc uchwała nr 372 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie zatwierdzenia regulaminu wyborczego.
- > **Nr 475** uzupełniająca uchwałę nr 474 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzenia regulaminu wyborczego Uniwersytetu Zielonogórskiego.
Senat postanowił, że w Kalendarzu wyborczym w rubryce *Organizator wyborów wybieralnych członków Rad Wydziałów* i rubryce *Organizator wyborów wybieralnych członków Rad Instytutów* dopisuje się „Studencka Komisja Wyborcza, Doktorancka Komisja Wyborcza”.
- > **Nr 476** w sprawie uchwalenia provizorium budżetowego na rok 2012.
Senat uchwalił provizorium budżetowe Uniwersytetu Zielonogórskiego na rok 2012, stanowiące załącznik do powołanej uchwały.
- > **Nr 477** w sprawie stawek za realizację godzin ponadwymiarowych na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych.
Senat ustalił następujące stawki za realizację godzin ponadwymiarowych na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych obowiązujące od stycznia 2012 roku:

	Stanowisko oraz tytuł naukowy, stopień naukowy i tytuł zawodowy	Studia stacjonarne zł brutto	Studia niestacjonarne zł brutto
1.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego posiadający tytuł naukowy profesora <i>prof.</i>	63,00	100,00
2.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego nie posiadający tytułu naukowego profesora <i>dr hab.</i>	54,00	81,00

3.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku adlunkta posiadający stopień naukowy doktora habilitowanego <i>dr hab.</i>	54,00	81,00
4.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku docenta	52,00	71,00
5.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku adlunkta nie posiadający stopnia naukowego doktora habilitowanego <i>dr</i>	53,00	61,00
6.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku starszego wykładowcy posiadający stopień naukowy doktora <i>dr</i>	49,00	61,00
7.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku starszego wykładowcy nie posiadający stopnia naukowego doktora <i>mgr</i>	49,00	50,00
8.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku asystenta posiadający stopień naukowy doktora <i>dr</i>	49,00	61,00
9.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku asystenta <i>mgr</i>	34,00	42,00
10.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku wykładowcy <i>mgr</i>	33,00	42,00
11.	Nauczyciel zatrudniony na stanowisku lektora i instruktora <i>mgr</i>	33,00	42,00

- > **Nr 478** w sprawie stawek za realizację godzin ponadwymiarowych na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych dla osób niebędących pracownikami Uniwersytetu Zielonogórskiego
Senat ustalił następujące stawki za realizację godzin ponadwymiarowych na studiach stacjonarnych oraz niestacjonarnych, dla osób niebędących pracownikami Uniwersytetu Zielonogórskiego, obowiązujące od stycznia 2012 roku:

	Tytuł naukowy, stopień naukowy, tytuł zawodowy	Studia stacjonarne zł brutto	Studia niestacjonarne zł brutto
1.	Nauczyciel posiadający tytuł naukowy <i>prof. dr hab., prof. dr hab. inż.</i>	58,00	100,00
2.	Nauczyciel posiadający stopień naukowy <i>dr hab., dr hab. inż., II st.kw.art.</i>	54,00	81,00

3.	Nauczyciel posiadający stopień naukowy <i>dr, dr inż., doc. dr, doc. dr inż., I st.kw.art., dr n. med.</i>	49,00	61,00
4.	Nauczyciel posiadający tytuł zawodowy <i>mgr, mgr inż., inż., ks.mgr, lek.med.</i>	32,00	42,00

- > **Nr 479** w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej regulaminu organizacyjnego Centrum Komputerowego
Senat wyraził pozytywną opinię w sprawie regulaminu organizacyjnego Centrum Komputerowego wraz z załącznikami:
1) załącznik nr 1 - Regulamin sieci komputerowej Uniwersytetu Zielonogórskiego,
2) załącznik nr 2 - Regulamin świadczenia usług internetowych i teleinformatycznych.
Senat postanowił, że regulamin organizacyjny Centrum Komputerowego wraz z załącznikami stanowią załączniki do powołanej uchwały.

» Senat na zwyczajnym posiedzeniu w dniu 25.01.2012 r. podjął następujące uchwały:

- > **Nr 480** w sprawie wszczęcia postępowania o nadanie tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego
Senat wyraził zgodę na wszczęcie postępowania w sprawie nadania prof. dr. hab. inż. Marianowi Piotrowi Kaźmierkowskiemu tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.
Ponadto Senat wyraził pozytywną opinię w sprawie powierzenia prof. dr. hab. inż. Józefowi Korbiczowi obowiązków promotora w postępowaniu o nadanie tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. dr. hab. inż. Marianowi Piotrowi Kaźmierkowskiemu.
Senat wyraził pozytywną opinię w sprawie powierzenia przygotowania opinii:
1. Senatowi Politechniki Poznańskiej,
2. Senatowi Politechniki Wrocławskiej.
- > **Nr 481** zmieniająca uchwałę nr 395 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie przyjęcia zasad i trybu rekrutacji na studia wyższe w roku akademickim 2012/2013
Senat, w uchwale nr 395 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie przyjęcia zasad i trybu rekrutacji na studia wyższe w roku akademickim 2012/2013 wprowadził następujące zmiany:
1. zmienił § 8 ust. 2, który otrzymał następujące brzmienie:
„2. Kandydaci na studia drugiego stopnia przyjmowani są według kolejności na liście rankingowej sporządzonej na podstawie punktacji za przeliczony wynik ukończenia studiów wpisany do dyplomu, za zgodność albo pokrewieństwo kierunku ukończonych studiów z wybranym kierunkiem studiów drugiego stopnia oraz

za inne elementy postępowania rekrutacyjnego określone w szczegółowych zasadach rekrutacji dla kierunku.”;

2. zmienił Załącznik nr 1 Wydział Artystyczny - w sposób określony w załączniku nr 1 do powołanej uchwały;
3. zmienił Załącznik nr 2 Wydział Ekonomii i Zarządzania - w sposób określony w załączniku nr 2 do powołanej uchwały;
4. zmienił Załącznik nr 5 Wydział Humanistyczny - w sposób określony w załączniku nr 3 do powołanej uchwały;
5. zmienił Załącznik nr 6 Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska - w sposób określony w załączniku nr 4 do powołanej uchwały;
6. zmienił Załącznik nr 10 Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu - w sposób określony w załączniku nr 5 do powołanej uchwały.
Ponadto Senat, wprowadził tekst jednolity uchwały nr 395 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie przyjęcia zasad i trybu rekrutacji na studia wyższe w roku akademickim 2012/2013, stanowiący załącznik nr 6 do powołanej uchwały.

- > **Nr 482** w sprawie liczby studentów studiów stacjonarnych w Uniwersytecie Zielonogórskim, finansowanych z budżetu państwa w roku akademickim 2012/2013
Kierując się zasadą odpowiedzialności za jakość kształcenia oraz możliwościami zapewnienia finansowania ze środków publicznych, wynikającymi z obowiązującego rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 9 maja 2008 r. w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 89, poz. 544 ze zm.) oraz projektu z dnia 26 lipca 2011 r. nowego rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie sposobu podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (http://www.bip.nauka.gov.pl/_gAllery/14/70/14703/20110726_Projekt_rozporzadzenia_podzial_dotacji.pdf), Senat UZ określił maksymalne liczby studentów finansowanych z budżetu państwa na poszczególnych kierunkach studiów stacjonarnych w roku akademickim 2012/2013:

wydział /kierunek	studia pierwszego stopnia	studia drugiego stopnia
Wydział Artystyczny		
ARCHITEKTURA WNĘTRZ	64	
EawzSzP	40	32
EawzSM	41	19
GRAFIKA	42	
JAZZ I MUZYKA ESTRADOWA	24	
MALARSTWO	25	21
Wydział Ekonomii i Zarządzania		
BEZPIECZEŃSTWO NARODOWE	518	245
EKONOMIA	512	
ZARZĄDZANIE	450	278

Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji		
AUTOMATYKA I ROBOTYKA	177	37
ELEKTRONIKA I TELEKOMUNIKACJA	140	
ELEKTROTECHNIKA	85	54
INFORMATYKA	422	105

Wydział Fizyki i Astronomii		
ASTRONOMIA	34	24
FIZYKA	51	24
FIZYKA TECHNICZNA	30	

Wydział Humanistyczny		
FILOLOGIA, filologia angielska	471	120
FILOLOGIA, filologia germańska	290	97
FILOLOGIA, filologia romańska	102	
FILOLOGIA, filologia rosyjska	113	40
FILOLOGIA POLSKA	129	112
FILOZOFIA	43	38
HISTORIA	143	110
INFORMACJA NAUKOWA I BIBLIO-TEKOZNAWSTWO	65	
POLITOLOGIA	146	187

Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska		
ARCHITEKTURA I URBANISTYKA	265	45
BUDOWNICTWO	781	140
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA	406	120

Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii		
INFORMATYKA I EKONOMETRIA	85	37
MATEMATYKA	117	44

Wydział Mechaniczny		
BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY	218	
EDUKACJA TECHNICZNO-INFORMACYCZNA	58	65
INŻYNIERIA BIOMEDYCZNA	147	41
MECHANIKA I BUDOWA MASZYN	249	61
TECHNOLOGIA DREWNA	35	
ZARZĄDZANIE I INŻYNIERIA PRODUKCJI	406	108

Wydział Nauk Biologicznych		
BIOLOGIA	133	95
BIOTECHNOLOGIA	187	
OCHRONA ŚRODOWISKA	96	149

Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu		
PEDAGOGIKA	1424	752

PIELĘGNIARSTWO	196	
PRACA SOCJALNA	98	
SOCJOLOGIA	146	136
WYCHOWANIE FIZYCZNE	309	

- > **Nr 483** w sprawie przyjęcia inicjatywy utworzenia kierunku lekarskiego
Senat pozytywnie zaopiniował inicjatywę utworzenia kierunku lekarskiego na Uniwersytecie Zielonogórskim.
- > **Nr 484** w sprawie przyjęcia prowizorium planu inwestycyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego na rok 2012
Senat przyjął prowizorium planu inwestycyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego na rok 2012, stanowiące załącznik do powołanej uchwały.

ZARZĄDZENIA JM REKTORA

>> JM Rektor wydał zarządzenia:

- > **Nr 1** z dnia 2 stycznia 2012 r. zmieniające zarządzenie nr 80 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie wzoru umowy o warunkach odpłatności za świadczone przez Uniwersytet Zielonogórski usługi edukacyjne.
JM Rektor zmienił wzór umowy o warunkach odpłatności za świadczone przez Uniwersytet Zielonogórski usługi edukacyjne stanowiący załącznik do zarządzenia nr 80 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 12 grudnia 2011 r. w sprawie wzoru umowy o warunkach odpłatności za świadczone przez Uniwersytet Zielonogórski usługi edukacyjne - w sposób określony w załączniku do zarządzenia.
- > **Nr 2** z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu językowego dla nauczycieli akademickich zatrudnianych w Uniwersytecie Zielonogórskim
JM Rektor zarządził, że dodatkowym wymaganiem dla nauczycieli akademickich zatrudnianych w Uniwersytecie Zielonogórskim jest dobra znajomość języka angielskiego lub języka niemieckiego, w stopniu pozwalającym na prowadzenie w nim zajęć dydaktycznych (poziom biegłości B2 wg europejskiego systemu opisu kształcenia).
Kierownik jednostki organizacyjnej może wnioskować do Rektora o wskazanie innego języka obcego jako preferowanego przy danym zatrudnieniu.
W szczególnie uzasadnionych przypadkach Rektor może podjąć decyzję o odstąpieniu, od wymogu określonego w ust. 1.
Poziom znajomości języka obcego sprawdza się w formie egzaminu.

Z egzaminu zwolnione są osoby posiadające certyfikaty międzynarodowe lub zaświadczenie ze złożonego egzaminu doktorskiego poświadczające znajomość języka na poziomie odpowiadającym poziomowi biegłości językowej określonej w § 1 ust. 1.
Spełnienie wymogu, o którym jest mowa w ust. 2 stwierdza przewodniczący komisji powołanej na mocy Zarządzenia JM Rektora.
Egzamin przeprowadza komisja powoływana na mocy Zarządzenia JM Rektora w składzie 3 osób i egzaminatora z danego języka wyznaczonego przez przewodniczącego komisji.
Wymagania dotyczące egzaminu językowego przeprowadzanego dla osób zatrudnianych na stanowiskach asystenta lub adiunkta zamieszczone są na stronie internetowej Prorektora ds. Jakości Kształcenia.
Wynik egzaminu jest określony w protokole egzaminacyjnym.
Protokół podpisują wszyscy członkowie komisji egzaminacyjnej.
Format protokołu egzaminacyjnego zamieszczony jest na stronie internetowej Prorektora ds. Jakości Kształcenia
Przewodniczący komisji egzaminacyjnej przekazuje protokół Prorektorowi ds. Jakości Kształcenia w ciągu 7 dni roboczych od daty przeprowadzenia egzaminu.
Jednocześnie JM Rektor zarządził, że traci moc zarządzenie nr 5 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 15 stycznia 2010 r. w sprawie zasad przeprowadzania egzaminu językowego dla osób zatrudnianych na stanowiskach asystenta lub adiunkta.

- > **Nr 3** z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie powołania komisji ds. egzaminu językowego dla osób zatrudnianych w Uniwersytecie Zielonogórskim
JM Rektor powołał komisję ds. egzaminu językowego dla osób zatrudnianych w Uniwersytecie Zielonogórskim, której skład przedstawia się następująco:
1. dr hab. Andrzej Ksenicz, prof. UZ - Przewodniczący,
2. dr Iwona Filipczak,
3. dr Tadeusz Zuchewicz.
Jednocześnie JM Rektor ustalił stawkę w wysokości 50 zł dla każdego członka komisji oraz egzaminatora za udział w egzaminie językowym.
- > **Nr 4** z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie kalendarza rekrutacyjnego na semestr zimowy w roku akademickim 2012/2013
JM Rektor ustalił terminy składania dokumentów i ogłoszenia wyników w naborze na semestr zimowy na studia stacjonarne i niestacjonarne pierwszego i drugiego stopnia w roku akademickim 2012/2013:

I NABÓR - STUDIA STACJONARNE PIERWSZEGO STOPNIA	
składanie dokumentów	28.06 - 7.07. 2012
egzaminy: architektura i urbanistyka	12. 07. 2012
wydział artystyczny	12 - 13. 07. 2012
wychowanie fizyczne	12. 07. 2012
pedagogika / edukacja wczesnoszkolna i przedszkolna	12. 07. 2012

ogłoszenie list osób zakwalifikowanych do przyjęcia	do 20. 07. 2012
odsyłanie potwierdzeń przez zakwalifikowanych	do 10. 08. 2012
ogłoszenie list osób przyjętych	do 21. 08. 2012

II NABÓR - STUDIA STACJONARNE PIERWSZEGO STOPNIA
I NABÓR - STUDIA NIESTACJONARNE PIERWSZEGO STOPNIA
I NABÓR - STUDIA DRUGIEGO STOPNIA

składanie dokumentów	do 17. 09. 2012
egzaminy architektura i urbanistyka	20. 09. 2012
wydział artystyczny	20 - 21. 09. 2012
wychowanie fizyczne	20. 09. 2012
pedagogika / edukacja wczesnoszkolna i przedszkolna	20. 09. 2012
ogłoszenie list osób przyjętych	do 24. 09. 2012

III NABÓR - STUDIA STACJONARNE PIERWSZEGO STOPNIA
II NABÓR - STUDIA NIESTACJONARNE PIERWSZEGO STOPNIA
II NABÓR - STUDIA DRUGIEGO STOPNIA

składanie dokumentów (dostarczenie na uczelnię)	do 27. 09. 2012
egzaminy	28. 09. 2012
ogłoszenie list osób przyjętych	do 29. 09. 2012

REKRUTACJA WG KOLEJNOŚCI ZGŁOSZEŃ	
składanie dokumentów	do 26. 10. 2012

- > **Nr 5** z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na rok akademicki 2012/2013
JM Rektor powołał Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną na rok akademicki 2012/2013, w składzie:
1. dr hab. Longin Rybiński, prof. UZ - przewodniczący,
2. mgr Agnieszka Łaszcowska - sekretarz,
3. dr hab. Magdalena Gryska, prof. UZ - Wydział Artystyczny,
4. dr inż. Krzysztof Witkowski - Wydział Ekonomii i Zarządzania,
5. dr inż. Anna Pławiak-Mowna -Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji,
6. dr Olaf Maron - Wydział Fizyki i Astronomii,
7. dr hab. Robert Skobelski, prof. UZ - Wydział Humanistyczny,
8. dr hab. inż. Michał Drab, prof. UZ - Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska,
9. dr Jan Szajkowski - Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii,
10. dr inż. Piotr Kuryło - Wydział Mechaniczny,
11. dr Renata Grochowalska - Wydział Nauk Biologicznych,
12. dr Ewa Skorupka - Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu,
13. Grzegorz Gryniewicz - student - Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu.
- > **Nr 6** z dnia 24 stycznia 2012 r. zmieniające zarządzenie nr 4 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 13

stycznia 2011 roku w sprawie szczegółowych unormowań dotyczących postępowania rekrutacyjnego oraz kalendarza rekrutacyjnego w roku akademickim 2011/2012 na studia pierwszego i drugiego stopnia.

JM Rektor zarządził, że w załączniku nr 4 „Wykaz dokumentów wymaganych od kandydatów na studia drugiego stopnia stacjonarne i niestacjonarne” do zarządzenia nr 4 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 13 stycznia 2011 roku w sprawie szczegółowych unormowań dotyczących postępowania rekrutacyjnego oraz kalendarza rekrutacyjnego w roku akademickim 2011/2012 na studia pierwszego i drugiego stopnia, dopisuje się punkt 8 o treści: „oświadczenie studenta o spełnianiu warunków do podjęcia i kontynuowania studiów stacjonarnych w uczelni publicznej bez wnoszenia

opłat wg wzoru określonego rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 września 2011 roku w sprawie wzoru oświadczenia studenta o spełnianiu warunków do podjęcia i kontynuowania studiów stacjonarnych w uczelni publicznej bez wnoszenia opłat (Dz. U. z 2011r. Nr 207, poz.1235) - wypełnia wyłącznie kandydat na studia stacjonarne”.

> **Nr 7 z dnia 26 stycznia 2012 roku w sprawie limitów przyjęć na studia pierwszego i drugiego stopnia w roku akademickim 2012/2013.**

JM Rektor ustalił następujące limity rekrutacyjne na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych rozpoczynających się w **semestrze zimowym** w roku akademickim 2012/2013:

nazwa kierunku studiów	stacjonarne pierwszego stopnia	stacjonarne drugiego stopnia	niestacjonarne pierwszego stopnia	niestacjonarne drugiego stopnia
Wydział Artystyczny				
ARCHITEKTURA WNĘTRZ	25		15	
EDUKACJA ARTYSTYCZNA W ZAKRESIE SZTUK PLASTYCZNYCH	15	15		
EDUKACJA ARTYSTYCZNA W ZAKRESIE SZTUKI MUZYCZNEJ	15	10		
GRAFIKA	15			
JAZZ I MUZYKA ESTRADOWA	8			
MALARSTWO	8	12		
Wydział Ekonomii i Zarządzania				
BEZPIECZEŃSTWO NARODOWE	180	120	120	120
EKONOMIA	180		90	
ZARZĄDZANIE	150	120	120	120
Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji				
AUTOMATYKA I ROBOTYKA	75	30	60	45
ELEKTRONIKA I TELEKOMUNIKACJA	60		30	
ELEKTROTECHNIKA	45	30	45	45
INFORMATYKA	150	45	120	60
Wydział Fizyki i Astronomii				
ASTRONOMIA	30	20		
FIZYKA	30	20		
FIZYKA TECHNICZNA	30			
Wydział Humanistyczny				
FILOLOGIA / filologia angielska	180	120	120	120
FILOLOGIA / filologia germańska	120	60	120	120
FILOLOGIA / filologia romańska	60		60	
FILOLOGIA / filologia rosyjska	60	30	60	60
FILOLOGIA POLSKA	60	60	60	60
FILOZOFIA	30	30	60	60
HISTORIA	60	90	120	120
INFORMACJA NAUKOWA I BIBLIOTECZNAWSTWO	30		60	
POLITOLOGIA	60	120	120	120

nazwa kierunku studiów	stacjonarne pierwszego stopnia	stacjonarne drugiego stopnia	niestacjonarne pierwszego stopnia	niestacjonarne drugiego stopnia
Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska				
ARCHITEKTURA I URBANISTYKA	75		60	
BUDOWNICTWO	240		120	
BUDOWNICTWO / drogi i mosty				30
BUDOWNICTWO /konstrukcje budowlane i inżynierskie				30
BUDOWNICTWO / technologia i organizacja budownictwa				30
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA	150		90	
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA / urządzenia sanitarne				30
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA / zaopatrzenie w wodę, unieszkodliwianie ścieków i odpadów				30
Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii				
INFORMATYKA I EKONOMETRIA	60	30		30
MATEMATYKA	60	30		30
Wydział Mechaniczny				
BEZPIECZEŃSTWO I HIGIENA PRACY	120		90	
EDUKACJA TECHNICZNO - INFORMATYCZNA	30	30	90	60
INŻYNIERIA BIOMEDYCZNA	60	30		60
MECHANIKA I BUDOWA MASZYN	90	30	90	60
ZARZĄDZANIE I INŻYNIERIA PRODUKCJI	120	60	120	60
Wydział Nauk Biologicznych				
BIOLOGIA	60	60	30	
BIOLOGIA / biologia molekularna				20
BIOLOGIA / biologia środowiska				20
BIOTECHNOLOGIA	90			
OCHRONA ŚRODOWISKA	60	90	30	
OCHRONA ŚRODOWISKA / biotechnologia w ochronie środowiska				30
OCHRONA ŚRODOWISKA / kształtowanie terenów zieleni				30
OCHRONA ŚRODOWISKA / ochrona zasobów naturalnych				30
Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu				
PEDAGOGIKA / animacja kultury	100	60	40	35
PEDAGOGIKA / edukacja medialna i informatyczna	60	30	40	35
PEDAGOGIKA / edukacja wczesnoszkolna i przedszkolna	100	90	60	75
PEDAGOGIKA / pedagogika opiekuńczo -wychowawcza i profilaktyka	100	90	60	60
PEDAGOGIKA / pomoc społeczna i socjoterapia		90		60
PEDAGOGIKA / resocjalizacja z poradnictwem specjalistycznym	180	120	100	90
PIELĘGNIARSTWO**	75		95	
PRACA SOCJALNA	60		60	
SOCJOLOGIA	60	90	60	60
WYCHOWANIE FIZYCZNE	110		60	

* - po uchwaleniu uruchomienia kierunku przez Senat UZ
** - limity ustalone przez Ministerstwo Zdrowia

JM Rektor ustalił następujące limity rekrutacyjne na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych rozpoczynających się w **semestrze letnim** w roku akademickim 2012/2013:

Nazwa kierunku / specjalności studiów	Stacjonarne drugiego stopnia	niestacjonarne drugiego stopnia
Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji		
AUTOMATYKA I ROBOTYKA	30	45
ELEKTROTECHNIKA	30	45
INFORMATYKA	90	45
Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska		
ARCHITEKTURA I URBANISTYKA	60	
BUDOWNICTWO / drogi i mosty	30	
BUDOWNICTWO / konstrukcje budowlane i inżynierskie	30	
BUDOWNICTWO / renowacja i modernizacja obszarów zabudowanych	30	
BUDOWNICTWO / technologia i organizacja budownictwa	30	
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA / inżynieria ekologiczna	30	
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA / urządzenia sanitarne	30	
INŻYNIERIA ŚRODOWISKA / zaopatrzenie w wodę, unieszkodliwianie ścieków i odpadów	30	
Wydział Mechaniczny		
EDUKACJA TECHNICZNO - INFORMACYJNA	30	45
INŻYNIERIA BIOMEDYCZNA	30	45
MECHANIKA I BUDOWA MASZYN	45	45
ZARZĄDZANIE I INŻYNIERIA PRODUKCJI	45	45

- > **Nr 8** z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie wynagradzania z tytułu wykonywania czynności promotora w przewodach doktorskich, za recenzję i opinie w przewodach doktorskich, postępowaniach habilitacyjnych oraz w postępowaniach o nadanie tytułu naukowego profesora, a także z tytułu uczestniczenia w postępowaniach kwalifikacyjnych na stanowisko profesora nadzwyczajnego.
- JM Rektor ustalił następujące wynagrodzenia w oparciu o minimalną stawkę wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, zwaną dalej stawką wynagrodzenia:
1. za opracowanie recenzji albo ocenę dorobku w postępowaniu kwalifikacyjnym poprzedzającym zatrudnienie na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub wizytującego osoby nie posiadającej tytułu naukowego profesora lub tytułu profesora w zakresie sztuki albo stopnia naukowego doktora habilitowanego lub doktora habilitowanego w zakresie sztuki - w wysokości 30% stawki wynagrodzenia, tj. **1243,5 zł**;
 2. za recenzję w przewodzie doktorskim - w wysokości 34 % stawki wynagrodzenia, tj. **1409,3 zł**;
 3. za recenzję w postępowaniu habilitacyjnym oraz recenzję w postępowaniu o nadanie tytułu profesora - w wysokości 50% stawki wynagrodzenia, tj. **2072,5 zł**;

4. członkom komisji habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego, za sporządzenie opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego przysługuje jednorazowe wynagrodzenie w wysokości:
 - a. 40% stawki wynagrodzenia - dla przewodniczącego komisji - tj. **1658 zł**;
 - b. 35% stawki wynagrodzenia dla sekretarza - tj. **1450,75 zł**;
 - c. 20% stawki wynagrodzenia - dla członka - tj. **829 zł**;
 - d. 50% stawki wynagrodzenia dla recenzenta - tj. **2072,5 zł**;
 5. za sporządzenie na wniosek Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów innej niż określona w pkt 4 opinii - 30% stawki wynagrodzenia, tj. **1243,5 zł**;
- Przewodniczący Centralnej Komisji w przypadku szczególnej złożoności i szerokiego zakresu opinii, może zwiększyć wysokość wynagrodzenia do 50% stawki wynagrodzenia.
6. dla promotora w przewodzie doktorskim, po podjęciu przez radę jednostki organizacyjnej uchwały o nadaniu stopnia doktora - jednorazowe wynagrodzenie w wysokości 100 % stawki wynagrodzenia, tj. **4.145 zł**;
 7. wynagrodzenie dla promotora w przewodzie doktorskim może zostać podwyższone o 50% w przypadku, gdy przewod doktorski dotyczył cudzoziemca i był prowadzony w języku obcym lub osoby niepełnosprawnej, jeżeli rodzaj niepełnosprawności wymaga od promotora posiadania szczególnych kwalifikacji.
- Ponadto, JM Rektor zarządził, iż traci moc zarządzenie nr 16 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 12 marca 2007 r. w sprawie wynagrodzenia za recenzję oraz z tytułu wykonywania czynności promotora w przewodach doktorskich, habilitacyjnych oraz w postępowaniach o nadanie tytułu naukowego profesora, a także z tytułu uczestniczenia w postępowaniach kwalifikacyjnych na stanowisko profesora nadzwyczajnego wraz z późniejszymi zmianami.

- > **Nr 9** z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie wytycznych dotyczących tworzenia studiów doktoranckich i projektowania programów studiów doktoranckich w Uniwersytecie Zielonogórskim
- JM Rektor ustalił wytyczne dla rad wydziałów dotyczące tworzenia studiów doktoranckich i projektowania programów studiów doktoranckich w Uniwersytecie Zielonogórskim.
- JM Rektor zarządził, że do dnia 30 kwietnia 2012 r. Rady Wydziałów przedłożą Rektorowi uchwały w sprawie programów prowadzonych przez wydziały studiów doktoranckich spełniających wymogi określone w zarządzeniu oraz obejmujące efekty kształcenia.
- W przypadku tworzenia studiów doktoranckich Rada Wydziału powinna przedłożyć Rektorowi, najpóźniej na 3 miesiące przed przyjęciem zasad rekrutacji dla tych studiów wniosek o utworzenie studiów doktoranckich zawierający:
- 1) określenie obszaru wiedzy, dziedziny nauki i dyscypliny naukowej albo dziedziny sztuki i dyscypliny artystycznej;
 - 2) określenie efektów kształcenia;
 - 3) program studiów doktoranckich;
 - 4) określenie formy studiów doktoranckich;
 - 5) określenie czasu trwania studiów doktoranckich;
 - 6) proponowane warunki i tryb rekrutacji na studia doktoranckie;

- 7) proponowaną wysokość opłat za niestacjonarne studia doktoranckie, jeżeli przewidywane jest utworzenie studiów odpłatnych;
 - 8) listę jednostek organizacyjnych uczelni oraz jednostek naukowych prowadzących studia w tej samej dyscyplinie naukowej.
- W przypadku zmian elementów określonych w ust. 2 w punktach 1-8 zarządzenia, Rada Wydziału przedkłada Rektorowi swoją uchwałę najpóźniej na 3 miesiące przed planowanym rozpoczęciem rekrutacji.
- Uchwały, o których mowa w ust. 1 - 3 zarządzenia, przedkładane są Rektorowi za pośrednictwem Komisji ds. Kształcenia.
- Rektor wydaje zarządzenie w sprawie utworzenia studiów doktoranckich.
- W przypadku braku akceptacji zmian określonych w ust. 1 lub 3 zarządzenia Rektor może zlikwidować studia doktoranckie.
- Ponadto JM Rektor zarządził, że Program studiów doktoranckich określa:
- 1) liczbę semestrów i liczbę punktów ECTS niezbędną do uzyskania kwalifikacji trzeciego stopnia;
 - 2) moduły/przedmioty wraz z przypisanymi zakładanymi efektami kształcenia oraz liczbą punktów ECTS, z uwzględnieniem podziału przedmiotów na obowiązkowe i fakultatywne;
 - 3) plan studiów;
 - 4) sposób wersyfikacji i oceny zakładanych efektów kształcenia osiągniętych przez doktoranta;
 - 5) łączną liczbę punktów ECTS, którą doktorant powinien uzyskać w ramach przedmiotów fakultatywnych;
 - 6) wymiar, zasady i formy realizacji praktyk.
- Program studiów doktoranckich powinien prowadzić do osiągnięcia efektów kształcenia w szczególności w zakresie:
- 1) wiedzy na zaawansowanym poziomie, o charakterze podstawowym dla dziedziny związanej z obszarem prowadzonych badań naukowych, obejmującej najnowsze osiągnięcia nauki lub sztuki oraz o charakterze szczegółowym, odpowiadające obszarowi prowadzonych badań naukowych, obejmującej najnowsze osiągnięcia nauki lub sztuki;
 - 2) umiejętności związanych z metodyką i metodologią prowadzenia badań naukowych;
 - 3) kompetencji społecznych odnoszących się do działalności naukowo-badawczej i społecznej roli uczonego lub artysty.
- Zarządzenie weszło w życie z dniem podpisania i ma zastosowanie do studiów doktoranckich:
- 1) rozpoczynających się po dniu zakończenia cyklu kształcenia realizowanego na studiach doktoranckich prowadzonych w dniu 1.10.2011 r.;
 - 2) utworzonych po dniu 1.10.2011 r.
- > **Nr 10** z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia za opinię dotyczącą uzasadnienia wniosku o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, z tytułu uczestnictwa w postępowaniach kwalifikacyjnych na stanowisko profesora zwyczajnego oraz dla recenzenta lub promotora w postępowaniach o nadanie tytułu doktora honoris causa.
- JM Rektor ustalił następujące wynagrodzenia w oparciu o minimalną stawkę wynagrodzenia zasadniczego profesora zwyczajnego, zwaną dalej stawką wynagrodzenia:
1. dla recenzenta, za opinię dotyczącą uzasadnienia

wniosku o przyznanie nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za wybitne i twórcze osiągnięcia naukowe i dydaktyczne, w wysokości 15% stawki wynagrodzenia, tj. **621,75 zł**;

2. za opracowanie recenzji albo ocenę dorobku w postępowaniu kwalifikacyjnym poprzedzającym zatrudnienie na stanowisku profesora zwyczajnego - w wysokości 40 % stawki wynagrodzenia, tj. **1.658 zł**;
3. dla recenzenta lub promotora w postępowaniu o nadanie tytułu doktora honoris causa - jednorazowe wynagrodzenie w wysokości 40% stawki wynagrodzenia, tj. **1.658 zł**.

- > **Nr 11** z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie wprowadzenia zasad obliczania kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do świadczenia odpłatnych usług edukacyjnych
- JM Rektor ustalił zasady obliczania kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do świadczenia odpłatnych usług edukacyjnych w Uniwersytecie Zielonogórskim, określone w załączniku nr 1 do zarządzenia.
- > **Nr 12** z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie powołania Zespołu ds. Monitorowania Karier Zawodowych Absolwentów Uniwersytetu Zielonogórskiego
- JM Rektor powołał Zespół ds. Monitorowania Karier Zawodowych Absolwentów Uniwersytetu Zielonogórskiego w następującym składzie:
1. Prorektor ds. Studenckich - przewodniczący.
 2. Prorektor ds. Jakości Kształcenia.
 3. Dyrektor Biura Rektora.
 4. Dyrektor Instytutu Socjologii.
 5. Dyrektor Centrum Komputerowego.
 6. Dziekani Wydziałów.
 7. Kierownik Biura Karier.
- JM Rektor zobowiązał Zespół ds. Monitorowania Karier Zawodowych Absolwentów Uniwersytetu Zielonogórskiego do opracowania zasad oraz harmonogramu prac dotyczących monitorowania karier zawodowych Absolwentów Uniwersytetu Zielonogórskiego.
- > **Nr 13** z dnia 31 stycznia 2012 r. w sprawie zmiany regulaminu organizacyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego
- JM Rektor w strukturze organizacyjnej Pionu Kanclerza - Kwestora - zniósł:

- 1) w Dziale Finansowym:
 - a) Sekcję Finansów,
 - b) Sekcję Ewidencji i Windykacji Należności,
 - 2) w Dziale Płac:
 - a) Sekcję Płac Nauczycieli,
 - b) Sekcję Płac Nienauczycieli,
 - 3) w Dziale Księgowości:
 - a) Sekcję Księgowości Główniej.
- JM Rektor w strukturze organizacyjnej Pionu Kanclerza - Kwestora utworzył:
- 1) Sekretariat Kwestora,
 - 2) Samodzielne stanowisko ds. windykacji
- Ponadto, w regulaminie organizacyjnym Uniwersytetu Zielonogórskiego ustalonym zarządzeniem nr 11 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 1 listopada 2002 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu organizacyjnego Uniwersytetu Zielonogórskiego, dokonano zmian określonych w zarządzeniu.
- > **Nr 14** z dnia 31 stycznia 2012 r. zmieniające zarządzenie nr 59 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 21

września 2011 r. w sprawie zasad organizowania konferencji na Uniwersytecie Zielonogórskim

JM Rektor zmienił załącznik nr 2 do zarządzenia nr 59 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 21 września 2011 r. w sprawie zasad organizowania konferencji na Uniwersytecie Zielonogórskim - Oświadczenie organizatora o przedmiocie, rodzaju i charakterze konferencji - w sposób określony w załączniku do niniejszego zarządzenia.

> **Nr 15** z dnia 31 stycznia 2012 r. w sprawie ustalenia regulaminu organizacyjnego Centrum Komputerowego Uniwersytetu Zielonogórskiego

JM Rektor ustalił regulamin organizacyjny Centrum Komputerowego Uniwersytetu Zielonogórskiego, stanowiący załącznik do zarządzenia.

JM Rektor zarządził, że traci moc zarządzenie nr 30 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 24 czerwca 2009 r. w sprawie ustalenia regulaminu organizacyjnego Centrum Komputerowego Uniwersytetu Zielonogórskiego (wraz z p. zm.).

> **Nr 16** z dnia 6 lutego 2012 r. zmieniające zarządzenie nr 54 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 29 października 2008 r. w sprawie powołania Rady Bibliotecznej JM Rektor w zarządzeniu nr 54 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 29 października 2008 r. w sprawie powołania Rady Bibliotecznej, zmienił § 1 pkt 15. Wskutek dokonanych zmian, skład Rady Bibliotecznej przedstawia się następująco:

1. prof. dr hab. Marian Bugajski - Przewodniczący,
2. prof. dr hab. inż. Marian Adamski - Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji,
3. prof. dr hab. Janina Fyk - Wydział Artystyczny,
4. dr hab. inż. Maria Fic, prof. UZ - Wydział Ekonomii i Zarządzania,
5. dr hab. inż. Zygmunt Lipnicki, prof. UZ - Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska,
6. dr hab. Stanisław Kasperczuk, prof. UZ - Wydział Fizyki i Astronomii,
7. dr hab. Sławomir Kufel, prof. UZ - Wydział Humanistyczny,
8. dr hab. Krzysztof Przesławski prof. UZ - Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii,
9. dr inż. Robert Barski - Wydział Mechaniczny,
10. dr Ewa Nowacka-Chiari - Wydział Nauk Biologicznych,
11. dr Anita Famuła-Jurczak - Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu,
12. mgr Ewa Adaszyńska - Dyrektor Biblioteki Uniwersyteckiej,
13. mgr Mariola Szydło - Biblioteka Uniwersytecka,
14. mgr Dorota Gancarz - Biblioteka Uniwersytecka,
15. mgr Maciej Lubik - doktorant - Wydział Humanistyczny,
16. Katarzyna Turonek - studentka - Wydział Humanistyczny.

> **Nr 17** z dnia 6 lutego 2012 r. w sprawie zmiany podziału kompetencji prorektorów Uniwersytetu Zielonogórskiego JM Rektor w załączniku nr 1 do zarządzenia Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego nr 23 z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie podziału kompetencji prorektorów Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz wprowadzenia tekstu jednolitego wprowadził zmiany określone w zarządzeniu.

Magdalena Gryczuk
Biuro Prawne

POTRZEBNE IMIĘ dla BACHUSIKA

Do grona zielonogórskich Bachusików niebawem dołączy kolejny - Bachusik Uniwersytetu Zielonogórskiego. Jego projekt przygotowuje artysta Robert Tomak (autor projektu Pędzibeczka - tego z beczką przy Ratuszu), prace są bardzo zaawansowane, a my nie wiemy jak nazwać nowego „członka” naszej społeczności akademickiej. Dlatego zdecydowaliśmy się na ogłoszenie konkursu. Do 16 kwietnia oczekujemy na propozycje imienia dla Bachusika, który zasiądzie na schodach do Rektoratu przy ul. Licealnej i machając ręką będzie witał wszystkich przechodzących. Figurka, jak wszystkie inne, zostanie odlana z brązu. Na zdjęciu widać pierwszy projekt z wosku - twarz ma młodą, sympatyczną. Siedzi na starych księgach ale na kolanach trzyma laptopa - symbol nowoczesności. Ubrany jest w togę i biret - wypisz, wymaluj student UZ. A może młody pracownik nauki?

Pracownicy i studenci naszej uczelni mogą składać swoje propozycje mailowo na adres: bp@uz.zgora.pl. Na zwycięzcę czeka nagroda!

esa

WYBORY 2012

Ewa Sapeńko

Machina wyborcza nabrała rozpędu. Znamy już nazwiska czterech oficjalnych kandydatów na rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Zgodę na kandydowanie i objęcie stanowiska rektora złożyli:

- > prof. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński - aktualnie Prorektor ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą UZ,
- > prof. dr hab. Wojciech Strzyżewski - aktualnie Dziekan Wydziału Humanistycznego,
- > prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, członek korespondent PAN - aktualnie Dyrektor Instytutu Sterowania i Systemów Informatycznych na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji,
- > dr hab. Zbigniew Izdebski, prof. UZ - aktualnie Dziekan Wydziału Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu.

Pomimo uzyskania wymaganych 10 proc. elektorskich głosów, nie wyraził zgody na kandydowanie dr hab. Longin Rybiński, prof. UZ - Prorektor ds. Studenckich UZ.

21 marca 145. elektorów - reprezentantów wszystkich grup pracowniczych, studentów i doktorantów naszej uczelni, wybierze rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Do tego czasu kandydaci mają czas na kampanię wyborczą - prezentację swoich programów i wizji kierunku rozwoju UZ.

14 marca o godz. 13.00, w auli przy ul. Podgórnej odbędzie się debata ze wszystkimi kandydatami. Poprowadzi ją prof. Zofia Sadecka Przewodnicząca Uczelnianej Komisji Wyborczej.

Z kolei do 28 marca muszą odbyć się wybory prorektorów. Kandydatury zgłasza rektor - elekt.

Wybory rektora nie kończą tegorocznych zmian we władzach uczelni. Na wydziałach odbędą się także wybory władz dziekańskich, a trzeba pamiętać, że na 4. wydziałach dziekani kończą drugą kadencję i tam zmiany są pewne. Tak więc nowi dziekani od 1 września obejmą swoje funkcje na: Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji, Wydziale Humanistycznym, Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii oraz Wydziale Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu. Na pozostałych wydziałach obecni dziekani mogą startować w wyborach na kolejną kadencję. Wybory dziekanów i prodziekanów muszą zakończyć się do 25 kwietnia, a do 9 maja powinniśmy poznać ostateczną listę członków Senatu na kadencję 2012/2016.

Lp.	Profesorowie i doktorzy habilitowani	Pozostali nauczyciele akademicy	Studenci	Liczba mandatów
1. Wydział Artystyczny	7	1	1	9
2. Wydział Ekonomii i zarządzania	5	1	5	11
3. Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji	10	1	2	13
4. Wydział Fizyki i Astronomii	6	1	1	8
5. Wydział Humanistyczny	22	3	4	29
6. Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska	8	1	3	12
7. Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii	6	1	1	8
8. Wydział Mechaniczny	7	2	3	12
9. Wydział Nauk Biologicznych	6	1	1	8
10. Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu	10	2	7	19
11. Doktoranci				1
12. Jednostki Międzywydziałowe				1
13. Pracownicy administracji				14
RAZEM				145

Jubileusz 80. lat Profesora Mariana Eckerta

Dariusz Dolański

Profesor Marian Eckert należy do najważniejszych postaci życia naukowego i politycznego w regionie. Jako badacz historii XX wieku należy do grupy największych autorytetów w Polsce, którego podręczniki studiowane były przez wiele pokoleń studentów. Był współtwórcą lubuskiego środowiska naukowego, rektorem Wyższej Szkoły Inżynierskiej, wojewodą zielonogórskim, podróżnikiem i sportowcem. Jest honorowym obywatelem Zielonej Góry.

Urodził się 11 marca 1932 roku w Bydgoszczy w rodzinie urzędnika sądowego. Krótko przed wojną rodzina Eckertów przeniosła się do Poznania, a po jej wybuchu została przesiedlona do Generalnej Guberni. W tym czasie M. Eckert stracił ojca, a ciężar utrzymania rodziny spadł na matkę. Większość okupacji Marian Eckert spędził w Krakowie, gdzie uczęszczał na tajne komplety. Po zakończeniu wojny rodzina wróciła do Wielkopolski, osiedlając się w Gostyniu. Tam M. Eckert uczęszczał do gimnazjum i zdał maturę. Z tego okresu wywodzi się fascynacja Profesora sportem. Jak wspominał później „To sport nauczył mnie koleżeństwa i hartu. Harcerstwo dało mi odporność na trud, niewygodę - dało świadomość, czym jest lojalność i przyjaźń, odpowiedzialność, obowiązek. W 1950 roku Marian Eckert podjął studia na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Poznańskiego, w 1953 roku, posądzony o „krytyczny stosunek do rzeczywistości i ZSRR” został skreślony z listy słuchaczy studiów drugiego stopnia.

Został wówczas skierowany do pracy do Rzepina, w którym spędził szesnaście lat. Był tam nauczycielem w szkole podstawowej i liceum ogólnokształcącym, ucząc historii, propedeutyki filozofii, logiki, języka francuskiego i wychowania fizycznego. Był także instruktorem harcerskim, prowadził klub sportowy, orkiestrę i teatr szkolny. Dodatkowo pracował w Powiatowym Ośrodku Doskonalenia Kadr Oświatowych, a następnie w Wojewódzkim Ośro-

ku Metodycznym w Zielonej Górze. Po wydarzeniach października 1956 roku, mógł ponownie podjąć studia i w trybie eksternistycznym uzyskał stopień magistra na Uniwersytecie Adama Mickiewicza. Ten okres Profesor zalicza do najpiękniejszych w swoim życiu. Wówczas poznał swą żonę - Czesławę, z domu Iwaszkiewicz.

Także w UAM Marian Eckert uzyskał w 1965 roku stopień doktora na podstawie napisanej pod kierunkiem prof. Czesława Łuczaka rozprawy pt.: *Przemysł drzewny Polski Zachodniej w latach 1918-1939*. W 1967 roku M. Eckert podjął pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze, w której 1970 roku został kierownikiem Studium Nauk Społecznych, przekształconego wkrótce w Instytut Organizacji i Zarządzania, którego został dyrektorem (1974-1975). W 1973 roku ponownie w UAM na podstawie rozprawy *Przemysł rolno-spożywczy w Polsce w latach 1918-1939* (Poznań 1974) uzyskał stopień doktora habilitowanego. Po utworzeniu Wyższej Szkoły Pedagogicznej M. Eckert podjął współpracę z zielonogórską uczelnią humanistyczną, prowadząc zajęcia na kierunku *historia*. W postaci różnych form zatrudnienia trwała ona do czasu utworzenia Uniwersytetu Zielonogórskiego, w tym w latach 1975-1978 na tzw. pierwszym etacie. W 1978 roku Marian Eckert został mianowany profesorem nadzwyczajnym, a w 1988 - profesorem zwyczajnym. W 1978 roku M. Eckert ponownie został dyrektorem Instytut Nauk Społecznych i Ekonomicznych WSI. Funkcję tę pełnił do 1995 roku.

W latach 1972-1975 i 1978-1981 M. Eckert sprawował funkcję prorektora WSI ds. wychowania, po czym w kadencji 1987-1990 został rektorem tej uczelni. Jednym z najważniejszych zadań, które stanęły wówczas przed nim było zahamowanie spadku liczby studentów oraz przeciwdziałanie procesowi starzenia się kadry akademickiej. By zwiększyć liczbę chętnych po podejmowaniu studiów w zielonogórskiej WSI podjęto prace zmierzające do nasycenia programów kształcenia treściami związanymi z informatyką oraz tworzenia atrakcyjnych specjalności. Rozwinięto także system studiów podyplomowych.

Tak więc pojawiły się studia z zakresu automatyki i robotyki; organizacji i zarządzania jednostkami gospodarki; zaopatrzenia w wodę, unieszkodliwiania ścieków i odpadów; eksploatacji maszyn i urządzeń; zastosowania techniki mikroprocesorowej w aparaturze pomiarowej. Został utworzony nowy wydział: Podstawowych Problemów Techniki. W celu przeciwdziałaniu procesowi starzenia się kadry nauczycieli akademickich władze uczelni przeprowadziły monitoring wśród asystentów i adiunktów, by rozpoznać potrzeby i możliwości wsparcia w pracach nad doktoratami i habilitacjami. Szeregu osobom przyznano stypendia lub urlopy naukowe, umożliwiono odbycie staży w ośrodkach polskich i zagranicznych. Mimo trudnych warunków finansowych uczelnia rozpoczyna także budowę hali sportowej oraz budynku poligrafii i administracji.

M. Eckert był autorem koncepcji humanizacji studiów technicznych, wychowania przez kulturę oraz partnerskiego udziału młodzieży w życiu uczelni. Walczył o miejsce filozofii, socjologii, psychologii i historii gospodarczej na studiach inżynierskich. Wspierał organizowane przez studentów różne przedsięwzięcia kulturalne, z jego inicjatywy studenci przyjęli opiekę nad Domem Dziecka w Świebodzinie.

Studenci i uczniowie wysoce cenili sobie zajęcia Profesora Eckerta. Prowadził je na obu zielonogórskich uczelniach, a jego wykłady skupiały zawsze liczne grono słuchaczy. W latach 80. XX wieku był zaliczany do grona najlepszych nauczycieli akademickich w Polsce. Dziś w Internecie można znaleźć pełne szacunku wpisy o Profesorze: *Bardzo dużo się u niego nauczyłem na wykładach. Trochę się utemperowałem. Zafascynowała mnie jego wiedza. Najlepsze jest to, że nie ogranicza się do jednej epoki. Chciałbym być taki jak on! Czy też inny: Dla Pana Profesora wyrazy niezmiennego szacunku z powodu wiedzy, kultury, poziomu. Pozdrawiam bardzo serdecznie Pana Profesora. Studentka sprzed kilkunastu lat.* Wykłady Profesora budziły wielkie zainteresowanie, ponieważ opowiadając o przeszłości i teraźniejszości odległych krajów, mógł sięgać do własnych doświadczeń. Pasją jego życia były bowiem podróże. Najpierw po Europie, do Francji, a potem po Afryce Zachodniej i Równikowej, Karaibach, Syberii i Ameryce Północnej.

W latach 1993-1997 Marian Eckert pełnił funkcję wojewody zielonogórskiego, przyczyniając się do pozyskania dla regionu licznych środków pomocowych Unii Europejskiej i unowocześniania infrastruktury województwa. Był to jednocześnie czas żywej współpracy z władzami Brandenburgii i Saksonii. Na polsko-niemieckiej granicy pojawiły się nowe przejścia, rozpoczął się też okres intensywnego rozwoju infrastruktury drogowej. M. Eckert był współzałożycielem Polsko-Niemieckiego Towarzystwa Wspierania Gospodarki. W latach 1998-2006 był radnym sejmiku lubuskiego.

Po utworzeniu Uniwersytetu Zielonogórskiego Prof. Marian Eckert przeszedł na Wydział Humanistyczny do Instytutu Historii, z którym związany był już od lat i jako wykładowca mówił studentom o cywilizacyjnym znaczeniu nauk inżynierskich i mechanizmach ekonomicznych. Jako jeden z byłych rektorów, będąc jednocześnie profesorem łączącym tradycje inżynierskie i

humanistyczne wygłosił pierwszy wykład inauguracyjny w nowej uczelni.

Dorobek naukowy prof. Mariana Eckerta obejmuje ponad dwieście pozycji w tym 15 książek. Jego główne zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół historii gospodarczej, roli czynnika ludzkiego w postępie naukowo-technicznym, historii politycznej Polski i stosunków polsko-niemieckich na pograniczu. W 1983 roku ukazała się jego *Historia polityczna Polski Odrodzonej*, która do 1990 roku ukazała się w pięciu wydaniach osiągając nakład 500 000 egzemplarzy. Ostatnia książka Profesora Mariana Eckerta, która ukazała się w 2010 roku, to na pozór rodzinne opowieści spisane z perspektywy czworo- i pięciorożnych domowników. Profesor napisał ją z myślą o wnukach i zatytułował *Z pamiętnika psa Cypisa oraz Traktat o wartościach kota Ancymona*, przyświecała mu zaś maksyma, że „o ile w młodości szukamy wierzchołków, to na starość korzeni”.

W 2002 roku M. Eckert przeszedł na emeryturę, nie przerywając jednak pracy w Instytucie Historii Uniwersytetu Zielonogórskiego, w którym prowadził wykłady i seminaria do 2008 roku. Ze względów zdrowotnych musiał przerwać aktywną działalność dydaktyczną, dopóki zdrowie Mu pozwalało pozostawał w stałym kontakcie ze swoim Uniwersytetem.

Postać Profesora Mariana Eckerta najlepiej symbolizuje zmiany, które dokonały się w zielonogórskim środowisku naukowym – połączeniu Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Był pracownikiem obu uczelni. W każdej z nich pozostawił ślad. W uczelni technicznej walczył o miejsce dla humanistyki, humanistom uświadamiał znaczenie nauk technicznych dla rozwoju cywilizacji i kultury. Z okazji jubileuszu Profesora Instytut Historii wraz z redakcją „Uniwersytetu Zielonogórskiego” zwróciły się do kilku osób blisko współpracujących z Profesorem Marianem Eckertem, Jego przyjaciół, o przybliżenie nam osoby dostojnego Jubilata.

Prof. dr hab. Czesław Osękowski
Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego

11 marca 2012 roku jubileusz 80. urodzin obchodził Profesor Marian Eckert. Jest to jedna z najważniejszych postaci dla zielonogórskiego środowiska naukowego, jedna z najważniejszych postaci życia społecznego w regionie. Profesor Eckert należy do tego pokolenia zielonogórskich uczonych, których pasja badawcza potrafiła pokonać wszelkie przeszkody. W okresie stalinowskim skreślony z listy studentów Uniwersytetu Poznańskiego znalazł się w prowincjonalnym Rzepinie, w którym został nauczycielem. Uczył różnych przedmiotów, dobrze zapisując się w pamięci licznych mieszkańców miasta. Tam rozwijał swoje pasje. Gdy zmieniła się sytuacja polityczna w eksternistycznym trybie uzyskał stopień magistra i potem jako nauczyciel napisał pracę doktorską, obronioną w 1965 roku na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Był to rok, w którym swą działalność rozpoczęła Wyższa Szkoła Inżynierska w Zielonej Górze. Wkrótce Profesor Eckert znalazł się w gronie jej wykładowców. Pełnił w niej liczne funkcje, w tym rektora, nadając tej technicznej uczelni wyjątkowy w skali kraju humanistyczny rys. Potem, gdy powstała Wyższa Szkoła Pedagogiczna Profesor, stale pracując w WSI, wykladał dla studentów historii, wśród których popularyzował historię myśli technicznej.

Z dzisiejszej perspektywy jest więc Profesor Marian Eckert postacią symboliczną. Od początku swej działalności naukowej wiązał bowiem światy techniki i humanistyki. Można powiedzieć, że w pewnym sensie w swej działal-

ności był prekursorem tego co wydarzyło się w 2001 roku - połączenia Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej w jeden organizm - Uniwersytet Zielonogórski. Nic więc dziwnego, że pierwszy wykład inauguracyjny na nowej uczelni wygłosił właśnie Prof. Marian Eckert.

Nie sposób nie przypomnieć także bogatej aktywności społeczno-politycznej Prof. Mariana Eckerta. Jej zwieńczeniem było pełnienie funkcji wojewody zielonogórskiego w trudnym okresie przemian ustrojowych i przygotowań Polski do wejścia do Unii Europejskiej, ale także i pamiętnej powodzi. Dziś można zdecydowanie powiedzieć, że Profesor potrafił stawić czoła tamtym trudnym latom, a w najnowszej historii regionu był to okres rozwoju, modernizacji i dobrego dialogu z niemieckimi sąsiadami.

Jako historyk Profesor Marian Eckert zdobył autorytet swymi studiami z zakresu historii gospodarczej i politycznej. Jest autorem kilku historycznych syntez, a Jego *Historia polityczna Polski Odrodzonej* w okresie przemian ustrojowych po upadku PRL była jednym z najważniejszych i najpopularniejszych podręczników akademickich, do którego sięgali studenci i nauczyciele historii.

Dziś profesor Marian Eckert kończy 80 lat. Trzeba powiedzieć, że region lubuski, nasze miasto i nasze środowisko naukowe miało wielkie szczęście, że los związał Go z Zieloną Górą. W imieniu własnym oraz wszystkich pracowników i studentów Uniwersytetu Zielonogórskiego pragnę z okazji jubileuszu 80. rocznicy urodzin złożyć Panu Profesorowi życzenia jak najlepszego zdrowia i pogody ducha.

Prof. dr hab. Hieronim Szczegół

Historyk, organizator Wyższej Szkoły Inżynierskiej i Wyższej Szkoły Nauczycielskiej w Zielonej Górze, której był pierwszym rektorem, wielokrotny rektor Wyższej Szkoły Pedagogicznej, dyrektor Instytutu Historii, z Prof. Eckertem łączy go wieloletnia współpraca naukowa i sąsiedzki płot.

Mam osobiste przesłanki, które każą mi trochę refleksyjnie podejść do jubileuszu Prof. Mariana Eckerta - mojego serdecznego przyjaciela. Chodzi mi tylko o to, że mamy za sobą podobną drogę życiową: okupacja, ścieżka zawodowa: od nauczyciela do rektora, zainteresowania naukowe: od regionalizmu do poważnej nauki. Tak się jednak złożyło, że ponad 50 lat naszego życia prowadziliśmy tę drogę wspólnie.

Poznaliśmy się u schyłku lat 50. ubiegłego wieku, jako działacze i prelegenci Lubuskiego Towarzystwa Kultury, które zajmowało się w latach obchodu Millenium przeszłością Ziemi Zachodnich. LTK wydało też nasze pierwsze książki. Publikowaliśmy też na tych samych łamach: „Nadodrze”, „Rocznik Lubuski”, „Wiadomości Historyczne”. Nasza współpraca znacznie się zintensyfikowała, gdy w 1964 r. powstało Lubuskie Towarzystwo Naukowe, którego byliśmy współorganizatorami i przez dziesiątki lat zasiadaliśmy w jego władzach.

Kolejne zbliżenie nastąpiło gdy w 1965 r. powstała Wyższa Szkoła Inżynierska. Udało mi się Go nakłonić, aby porzucił ukochany Rzepin i przeniósł się z rodziną do naszego Instytutu Nauk Społecznych i objął wykłady z ekonomii politycznej.

Od tego czasu coraz częściej spędzaliśmy wspólnie czas z rodzinami. Między innymi w 1971 r. wybraliśmy się rodzinnie samochodami na wczasy do Bułgarii poznając po drodze Węgry, Rumunię, a w drodze powrotnej Ukrainę.

W 1972 r. miasto wybudowało dla profesorów sześć domków przy ul. Akademickiej, przyznano je pięciu aktualnym i przyszłym rektorom i jednemu prorektorowi. Staliśmy się więc bezpośrednimi sąsiadami. Była to nowa ulica, która od tamtego czasu zwiększyła się z 6 do 43 numerów.

Po habilitacji obaj prowadziliśmy w LTN seminaria doktorskie wyróżniających się nauczycieli oraz historyków pracujących w innych zawodach. Spośród wypromowanych przez nas doktorów było ponad 20 Lubuszan.

Gdy na WSP zaczęto kształcić historyków, trudno było nie wykorzystać tak znakomitego historyka, który prowadził odtąd z przerwami na okres rektorowania WSI czy pełnienia funkcji wojewody, wykłady z historii międzywojennej i seminaria magisterskie.

W 1971 r. utworzyliśmy wspólnie kwartalnik „Przegląd Lubuski”, który ukazywał się do 1986 roku. Wydawało go Towarzystwo Wiedzy Powszechnej, którego wieloletnim prezesem był profesor Eckert, a finansowała go RSW Prasa.

Długi jest rejestr naszych wspólnych udziałów w re-

dakcjach (m.in. „Studia Nauk Politycznych” czy „Rocznik Lubuski”), zjazdach i kongresach naukowych czy krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych.

Gdy zbliżaliśmy się do emerytury i pozbyliśmy się różnych funkcji zawodowych i społecznych, zaczęliśmy coraz więcej czasu poświęcać na wspólny wypoczynek. W 1999 r. udaliśmy się np. z żonami na rejs po Morzu Śródziemnym (Ateny, Rodos, Cypr, Jerozolima, piramidy egipskie). Wspólnie wyjeżdżaliśmy na wczasy, zimą do Zakopanego i Karpacza, latem do Świnoujścia, Kołobrzegu lub Dziwnówka. Wspólne wyjazdy sprzyjały wspomnieniom i długim wieczornym rozmowom. Mieliśmy przecież co wspominać. Dodać też muszę, że spośród wielu pasji, które nas łączyły był również sport uprawiany przez nas w młodości.

Proszę mi wybaczyć, że przy tak uroczystej okazji jak jubileusz 80-lecia pozwoliłem sobie na tak osobiste wspominki.

Prof. dr hab. Michał Kisielewicz

Matematyk, były rektor Wyższej Szkoły Inżynierskiej, Politechniki Zielonogórskiej i Uniwersytetu Zielonogórskiego, dziekan wydziału Podstawowych Problemów Techniki, na którym pracował Prof. Marian Eckert. Jubilat był też jego następcą na stanowisku rektora WSI.

Jestem jedną z nielicznych osób, których droga życiowa przeplatała się przez prawie 60 lat z drogą życiową Profesora Mariana Eckerta. Chciałbym w oparciu o moje wspomnienia przybliżyć niektóre fakty bogatego życiorysu naszego Dostojnego Jubilata. Jak już wspomniałem okres mojej znajomości z Profesorem Marianem Eckertem liczy prawie 60 lat, ściślej lat 58. Oczywiście na początku nasze kontakty miały nieco inny charakter niż w latach przypadających na powstanie i rozwój zielonogórskiego środowiska akademickiego. Pierwsze moje spotkanie z Profesorem Marianem Eckertem miało miejsce na lekcji wychowania fizycznego w LO w Rzepinie, w którym Profesor rozpoczął pracę jako nauczyciel WF, a ja byłem uczniem I klasy tego Liceum. Nie wiedziałem wówczas, że Profesor Eckert jest historykiem. Ale bardzo szybko okazało się, że nasz Profesor posiada znacznie więcej talentów. Już w pierwszym roku swojej pracy zorganizował grupę teatralno-literacko-muzyczną, do której zostałem dopuszczony. Pamiętam, że występowaliśmy nie tylko na terenie naszej szkoły i naszego miasta, ale wyjeżdżaliśmy do pobliskich szkół naszego województwa, między innymi do LO w Stubicach i Liceum Pedagogicznego w Ośnie Lubuskim. Okazało się wkrótce, że w LO w Rzepinie, obok języka rosyjskiego i łaciny, można rozpocząć naukę języka francuskiego. Organizatorem i lektorem tego nowego kursu językowego był nasz Pan od WF. Niestety,

ten okres mojej znajomości z Profesorem Marianem Eckertem trwał tylko dwa lata, ponieważ dalszą część mojej edukacji kontynuowałem w Liceum Pedagogicznym w Ośnie Lubuskim.

Ponownie spotkaliśmy się po 20 latach jako pracownicy pierwszej zielonogórskiej szkoły wyższej. Głównym jednak miejscem naszych spotkań w pierwszych latach tego okresu było Lubuskie Towarzystwo Naukowe, powstałe z inicjatywy Lubuskiego Towarzystwa Kulturalnego, którego prezesem przez wiele lat był właśnie Profesor (w owym czasie doktor) Marian Eckert. Kolejne lata działalności i rozwoju Wyższej Szkoły Inżynierskiej były okresem naszej bliższej współpracy i początkiem naszej przyjaźni trwającej po dzień dzisiejszy. Pełniliśmy równoległe funkcje prorektorów tej uczelni, a w latach następnych byliśmy obierani kolejno na jej rektorów. Byliśmy inicjatorami powołania w ramach naszej pierwszej uczelni technicznej nowego wydziału obejmującego swym zakresem nauki ekonomiczne i matematyczno-fizyczne. Współpracę tę przerwała na pewien czas nominacja Profesora Eckerta na stanowisko wojewody zielonogórskiego. Ta nowa sytuacja miała dla naszego środowiska akademickiego też pozytywne znaczenie. Jako rektor Politechniki miałem łatwiejszy dostęp do wojewody, zaś wojewoda znał bardzo dobrze problemy uczelni.

Na zakończenie chciałbym słów kilka poświęcić sprawie dla Profesora Eckerta najważniejszej - Jego rodzinie. Często podkreślał, że wszystkie swoje osiągnięcia zawodowe zawdzięcza wsparciu swojej rodziny, a w szczególności swojej Małżonki - osoby pogodnej, ciepłej z ogromnym poczuciem humoru, a nade wszystko cierpliwej. To, wraz ogromną pracowitością, pozwoliło Profesorowi Eckertowi wykorzystać swoje zdolności intelektualne i organizacyjne i wnieść trwały wkład w budowę i rozwój naszej społeczności akademickiej. Z okazji Jubileuszu 80-tych urodzin życzę Panu Profesorowi i Jego Małżonce wielu zdrowych i pogodnych lat.

Dr Andrzej Toczewski

Historyk, były pracownik Wyższej Szkoły Pedagogicznej, sekretarz Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, w okresie sprawowania przez prof. Mariana Eckerta funkcji wojewody był Dyrektorem Gabinetu Wojewody oraz Dyrektorem Wydziału Kultury, Sportu i Turystyki Urzędu Wojewódzkiego, obecnie jest Dyrektorem Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze.

Powołanie Prof. Mariana Eckerta na stanowisko wojewody zielonogórskiego zostało niezwykle pozytywnie

przyjęte przez społeczeństwo. Cieszył się On powszechnym szacunkiem i był już wówczas uznanym autorytetem. W latach 90. rozpoczęły się w Polsce przemiany społeczne połączone ze zmianą ustroju. Był to zatem czas, w którym kandydatura Prof. Eckerta na wojewodę zielonogórskiego była najlepszą z możliwych. Jego doświadczenie, kompetencje, rozważność i autorytet zapewniały sukcesy w codziennym działaniu.

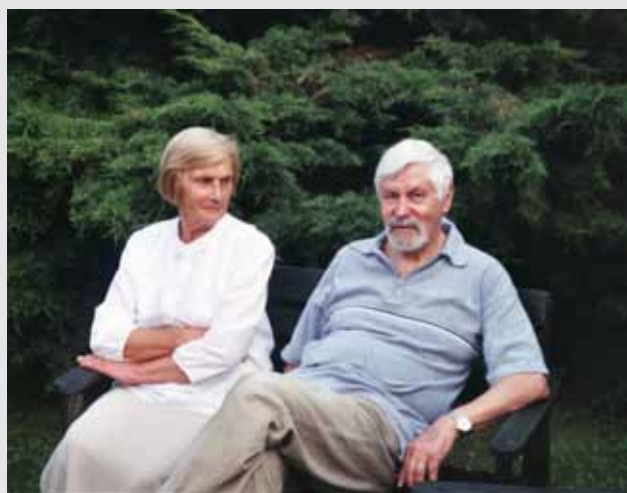
Prof. Eckert już na początku swojej kadencji zaproponował mi przejście z WSP, gdzie wówczas pracowałem, do Urzędu Wojewódzkiego. Było to dla mnie wielkie wyzwanie, które jednocześnie dawało mi możliwość bezpośredniej współpracy z Profesorem, którego znałem dobrze z uczelni oraz z Lubuskiego Towarzystwa Naukowego. Kompetencje, jakie otrzymałem od nowego szefa były dość szerokie, a moim głównym zadaniem było zapewnienie właściwej organizacji pracy wojewody oraz jego współpracy z zielonogórskimi parlamentarzystami, organizacjami społecznymi i Kościołem.

Rozpoczęcie pracy w Urzędzie Wojewódzkim ułatwiał Prof. Eckertowi fakt, iż wielu zatrudnionych tam urzędników różnych szczebli było absolwentami Wyższej Szkoły Inżynierskiej lub Wyższej Szkoły Pedagogicznej i znało Profesora, który również jako wojewoda już od początku ujął wszystkich swoją klasą, talentami oraz tym, że nie stwarzał dystansu wobec swoich podwładnych. Był osobą niezwykle wrażliwą na sprawy pracowników. Ta postawa wyzwała u nich zapał i entuzjazm w realizacji zadań. Był On dla wszystkich niekwestionowanym autorytetem, który w krótkim czasie doprowadził do integracji zespołu pracowników.

Jako wojewoda od początku Prof. Marian Eckert był specjalnie wyczulony na ochronę środowiska, co przejawiało się w jego działaniach. Ich efektem była m.in. budowa wysypiska odpadów dla Gozdnicy, czy wspólnej oczyszczalni ścieków dla miast Gubin i Guben, jak również obwodnicy dla Szprotawy. Ważnym elementem tych działań było rozpoczęcie za czasów kadencji prof. Eckerta budowy ścieżek rowerowych.

Jednym z pierwszych problemów, z jakim przyszło się uporać Profesorowi Eckertowi w urzędzie była sprawa funkcjonowania Lubuskiej Kolei Regionalnej. Była to pierwsza w Polsce kolej samorządowa z eksploatacji. Kolejnym z ważnych elementów pracy wojewody były kontakty transgraniczne. Wojewoda powołał zespół ds. kontaktów polsko-niemieckich, który stał się jego organem doradczym. Na polu współpracy zagranicznej szerokim echem odbił się ówczesny tzw. Plan Stolpego. Odpowiedzą na niego stał się program opracowany przez Prof. Eckerta, określany jako „Pakt dla pogranicza”. W celu sprawniejszego funkcjonowania współpracy z sąsiadami zza Odry wojewoda był również współzałożycielem Polsko-Niemieckiego Towarzystwa Wspierania Gospodarki. Ważnym wydarzeniem było powołanie przez wojewodę stowarzyszenia Euroregion Sprewa-Nysa-Bóbr. Często gościem wojewody był ówczesny ambasador Polski w Berlinie, z którym prof. Eckert bardzo się zaprzyjaźnił, co przekładało się na lepszą promocję województwa w Niemczech, m.in. także na udziale w targach Grüne Woche oraz w targach turystycznych w Berlinie. Swoistą

odpowiedzią na te berlińskie imprezy było powołanie w 1993 roku targów turystycznych w Zielonej Górze, pod nazwą ZATUR. Wielkim wyzwaniem była zorganizowana przez wojewodę w maju 1995 roku konferencja i koncert z okazji 50. rocznicy zakończenia II wojny światowej. W kościele pw. Najświętszego Zbawiciela, gdzie odbywała się impreza z referatami wystąpili Manfred Stolpe - premier Brandenburgii, marszałek Sejmu Józef Zych oraz wojewoda prof. Marian Eckert. Było to imponujące wydarzenie, którego wspomnienie do dzisiaj wzbudza silne emocje.

Mimo wielu obowiązków i bardzo wypełnionego grafiku związanego ze strategią, bieżącą pracą urzędu czy wyjazdami Prof. Eckert nie zaniedbywał pracy naukowej, często odwiedzali go również doktoranci, dla których zawsze znajdował czas. W ciągu czteroletniej kadencji Prof. Marian Eckert bardzo wspierał rozwój zielonogórskich uczelni.

Po okresie kierowania Gabinetem Wojewody zostałem dyrektorem Wydziału Kultury Sportu i Turystyki. Prof. Eckert był bardzo wrażliwy na sprawy kultury. Wojewoda uczestniczył osobiście w wielu wernisażach, premierach i koncertach. W czasie kadencji Prof. Eckerta podjęto m.in. decyzję o rozbudowie Filharmonii.

Charyzma Prof. Eckerta ujawniła się także w bardzo trudnym czasie powodzi, która nawiedziła nasz region w 1997 roku. Wojewoda osobiście stanął na czele sztabu kryzysowego i codziennie prowadził odprawy podległych służb oraz wizytował tereny zalane i zagrożone z przydzielonego mu do dyspozycji śmigłowca. Podziwialiśmy naszego szefa, który w wojskowej kurtce moro pełnił służbę od rana do nocy. Decyzje i bezpośrednie działania Prof. Mariana Eckerta, pozwoliły na uniknięcie większych strat i opanowanie sytuacji.

Osobiście bardzo pozytywnie oceniam okres pracy z Wojewodą Eckertem. Była to dla mnie doskonała szkoła działania, myślenia i budowania strategii. Wiele z doświadczeń zdobytych pod kierunkiem Prof. Eckerta wykorzystuję po dzień dzisiejszy.

Dr hab. Bohdan Halczak, prof. UZ

Absolwent historii w Wyższej Szkole Pedagogicznej, jeden z licznych studentów Prof. Mariana Eckerta, pod Jego kierunkiem napisał obronioną na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu pracę doktorską, obecnie profesor w Instytucie Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego

Moja współpraca z Prof. Marianem Eckertem rozpoczęła się w 1982 r., kiedy zostałem uczestnikiem jego seminarium doktoranckiego. W Zielonej Górze nie istniały

wówczas jeszcze studia doktoranckie w zakresie historii. Seminarium funkcjonowało w ramach Lubuskiego Towarzystwa Naukowego. Spotkania odbywały się raz w miesiącu, w willi będącej wówczas siedzibą LTN. Jeżeli jednak ktoś z seminarzystów pragnął, z jakiejś przyczyny porozmawiać indywidualnie z opiekunem, to Profesor zawsze znalazł dla niego czas.

Seminarzyści stanowili specyficzną grupę. Byli zatrudnieni w różnych instytucjach: szkołach, archiwum, urzędach. Zajmowali się bardzo zróżnicowaną problematyką naukową, chociaż przeważały zagadnienia z dziedziny historii gospodarczej. Spotkania w ramach seminarium doktoranckiego stanowiły dla jego uczestników często jedyną okazję, aby oderwać się nieco od szarej, nużącej rzeczywistości i przenieść w ciekawszy świat nauki.

W trakcie spotkania każdy z seminarzystów składał sprawozdanie ze swojej pracy naukowej. Oczywiście relacje te miały charakter dosyć schematyczny. Seminarzyści mówili o przeczytanych pracach naukowych, dotyczących badanej problematyki, o dokonanej kwerendzie materiałów archiwalnych. Profesor Marian Eckert przysłuchiwał się tym relacjom uważnie, a następnie zwracał uwagę na ciekawe, kontrowersyjne problemy, dotyczące omawianych tematów. Przedstawiał zagadnienie w szerszym kontekście. Omawiana problematyka nabierała innego wymiaru. Najczęściej swoje uwagi dodawali również inni seminarzyści. Seminarium przeobrażało się w prawdziwą „burzę mózgów”.

Profesor udowadniał seminarzystom, że nie ma „nieciekawych” tematów badawczych. Nawet bardzo specjalistyczne zagadnienia z dziedziny ekonomii (np. dotyczące przemysłu tartaczanego), poddane analizie badawczej okazywały się fascynujące. W istocie Marian Eckert przekazywał swym seminarzystom założenia metodologiczne szkoły historycznej „Annales”, z którą był związany. Jednak umożliwiał również młodym ludziom lepsze poznanie samego siebie, swoich zainteresowań badawczych. Kształtował u nich poczucie wiary we własne możliwości, lecz zarazem pokory wobec Nauki. Jednym słowem starał się wykształcić ze swoich seminarzystów naukowców.

Spośród seminarzystów profesora tylko niewielka część pozostała wierna nauce. Większość, po uzyskaniu doktoratu realizowała się w innych dziedzinach. Do dzisiaj jednak wychowankowie Mariana Eckerta wspominają seminarium jako prawdziwą „ucztę duchową”, niezapomniane przeżycie intelektualne, które pomogło nam lepiej zrozumieć samego siebie.

FOT.
Z ARCHIWUM RODZINNEGO
PROFESORA MARIANA ECKERTA

WSPÓLNE ZAMIERZENIE BADAWCZE URZĘDU MARSZAŁKOWSKIEGO I UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO.

P R O J E K T

ŻYCIE LUBUSZAN. WSPÓŁCZESNOŚĆ I PERSPEKTYWY

Grażyna Miłkowska
Zdzisław Wołk

Województwo lubuskie zamieszkuje zaledwie ponad jeden milion ludzi. Można uznać, że stwarza to dobre możliwości integracji i budowania silnych więzi społecznych. Tymczasem z „*Diagnozy Społecznej 2009 wyłania się przegnbiający obraz województwa lubuskiego. Jakość życia jest tu najgorsza w kraju. Jesteśmy najbardziej schorowani, doskwiera nam życiowy stres i brak przyjaciół...*”¹.

Jak to więc jest, że jednym ludziom się wiedzie, natomiast innym nie. Co leży u podłoża braku zadowolenia z życia mieszkańców województwa lubuskiego? Dlaczego tak krytycznie postrzegają swoją rzeczywistość? Są to oczywiście pytania, na które należy poszukiwać odpowiedzi, jeżeli ten obraz zamierza się zmienić.

Na temat warunków życia poświęcono wiele badań głównie sondażowych, opracowane zostały liczne raporty i ekspertyzy. Wszystkie one dopełniają wiedzę na temat okoliczności życia w Lubuskiem. Stały się one w licznych przypadkach źródłem inspiracji do formułowania strategii pracy i do projektowania działań samorządów, administracji państwowej, organizacji pozarządowych i innych. Tę cenną wiedzę warto wykorzystać, bowiem może ona przyczynić się do lepszego zrozumienia mieszkańców województwa i ich odczuć dotyczących różnych sfer życia.

Dążąc do możliwie szerokiego rozpoznania aktualnych sytuacji, w których znajdują się mieszkańcy województwa lubuskiego, w sierpniu 2011 roku samorząd województwa lubuskiego wspólnie z Uniwersytetem Zielonogórskim rozpoczął realizację projektu *Życie Lubuszan. Współczesność i perspektywy*.

Projekt ma na celu poznanie, jakie są doświadczenia życiowe mieszkańców naszego regionu, co stanowi ich kapitał i na jakie natrafiają ograniczenia w swoim życiu. Chodzi o zrozumienie ujawnionych w różnych raportach prawidłowości.

Nie chodzi więc o ich interpretacje i szukanie wyjaśnień i uzasadnień, lecz o ich uzyskanie od samych zainteresowanych - od ludzi realizujących swoje biografie na Ziemi Lubuskiej.

W dniu 19 lipca 2011 r. o godzinie 11.00 w Sali Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyło się spotkanie, podczas którego została podpisana Umowa Partnerska dotycząca Projektu: *Życie Lubuszan. Współczesność i perspektywy* realizowana w partnerstwie Województwo Lubuskie/Urząd Marszałkowski Województwa Lubuskiego, Departament Infrastruktury Społecznej i Uniwersytet Zielonogórski.

Projekt jest realizowany w ramach Priorytetu VII. Promocja integracji społecznej. Działanie 7.2 Przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu i wzmocnienie sektora ekonomii społecznej. Poddziałanie 7.2.1 Aktywizacja zawodowa i społeczna osób zagrożonych wykluczeniem społecznym. Umowę podpisali: wicemarszałek Maciej Szykuła i prof. Czesław Osękowski, Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Główne cele projektu są następujące:

- > Określenie sytuacji społeczeństwa województwa lubuskiego pod kątem stanu i zagrożenia wykluczeniem społecznym ze szczególnym uwzględnieniem dzieci i młodzieży, osób bezrobotnych, starszych, ubogich oraz rodzin. Wyróżnienie grup społecznych doświadczających wykluczenia lub odczuwających zagrożenie nim.
- > Określenie potencjału tkwiącego w zasobach społecznych województwa lubuskiego umożliwiających przeciwdziałanie się mieszkańcom zagrożeniu marginalizacją i wykluczeniem społecznym.
- > Wskazanie indywidualnych uwarunkowań prowadzących do wykluczenia społecznego i marginalizacji mieszkańców województwa i rodzin, a także dzieci i młodzieży.
- > Określenie tendencji w ochronie dzieci i młodzieży przed wykluczeniem społecznym.

Głównym przedsięwzięciem Projektu *Życie Lubuszan. Współczesność i perspektywy* są badania naukowe. Ich realizacja prowadzona jest przez dwie grupy badaczy, które zbierają, niezależnie od siebie, odrębny materiał empiryczny. Główne cele badawcze są wspólne, różnie natomiast określone zostały cele i problemy szczegółowe, bowiem dotyczą one różnych grup wiekowych. Podział na zespoły badawcze wynika ze względów organizacyjnych. Zespół I złożony z osób mających duże doświadczenie w pracy z zakresu rozwiązywania problemów socjalnych, zajmuje się badaniem dorosłych mieszkańców województwa lubuskiego. Zespół II, w skład którego wchodzi specjalści do spraw dzieci i młodzieży uczącej się, bada działalność szkół oraz młodzież uczącą się. Badania obu, ściśle ze sobą współpracujących, zespołów, są prowadzone niezależnie od siebie, przy wykorzystaniu innych narzędzi badawczych. Uzyskane rezultaty będą wykorzystane również w rozwiązywaniu problemów z obszaru zainteresowań obu badanych grup. Taka sytuacja dotyczy m.in. rodzin i ich sytuacji.

Zrealizowanie zamierzonych celów pociąga za sobą sformułowanie problemów badawczych, które ukierunku-

ją projektowane poszukiwania badawcze. Zakładamy, że planowane badania mają umożliwić uzyskanie odpowiedzi na następujące pytania:

- > Co stanowi zasoby mieszkańców województwa lubuskiego umożliwiające godne życie i bronienie się przed wykluczeniem społecznym?
- > W czym mieszkańcy województwa lubuskiego dostrzegają dotyczące ich zagrożenia prowadzące do wykluczenia społecznego oraz jakie wiążą z tym uwarunkowania?
- > Z jakimi zjawiskami wykluczenia społecznego zmagają się mieszkańcy województwa lubuskiego i w jaki sposób rozwiązują związane z tym problemy?
- > Które zjawiska należy uznać za szczególnie zagrażające w rozwoju dzieci i młodzieży?
- > Jakie działania podejmowane są w poszczególnych środowiskach wychowawczych na rzecz ochrony dzieci i młodzieży przed marginalizacją i wykluczeniem?

Przedstawione powyżej cele i problemy badawcze będą wyznaczały badania prowadzone w dwóch etapach. Pierwszy etap stanowić będą badania sondażowe, natomiast drugi - badania jakościowe realizowane techniką wywiadu pogłębionego.

Badania są przeprowadzone na terenie województwa lubuskiego. Biorąc pod uwagę znaczenie bezrobocia jako wiodącego czynnika warunkującego marginalizację społeczną oraz jego wpływ na różnicowanie statusu społecznego do badań zakwalifikowane zostało sześć powiatów, z których dwa cechuje najwyższy w województwie poziom bezrobocia, dwa najniższy i oprócz tego obydwu miejskie. Dobierając teren badań uwzględniono też usytuowanie przestrzenne powiatów kwalifikowanych do ich przeprowadzenia. Badania są realizowane na terenie sześciu powiatów województwa lubuskiego - trzech z regionu południowego i trzech - z północnego. Są to:

1. Miasto na prawach powiatu - Gorzów, powiat strzelecko-drezeński, powiat gorzowski.
2. Miasto na prawach powiatu - Zielona Góra, powiat krośnieński, powiat świebodziński.

Badania sondażowe obejmują łącznie 5016 osób, w tym 2508 dorosłych mieszkańców województwa i 2508 nastolatów. Grupy badawcze osób dorosłych uwzględniają paritet płci proporcjonalnie do udziału kobiet i mężczyzn w populacji dorosłych mieszkańców województwa lubuskiego (100 mężczyzn : 106 kobiet). Wśród populacji dzieci i młodzieży grupę badawczą stanowią uczniowie gimnazjów (14- i 15-latkowie) a także dyrekcje szkół i pedagodzy szkolni.

Drugi etap badań, realizowany metodą indywidualnych przypadków, stanowić będą wywiady prowadzone wśród 500 osób dorosłych i młodzieży, po 250 w każdym zespole. Wybór osób do badań będzie miał charakter celowy - w grupie dorosłych będą to mieszkańcy województwa, którzy zadeklarowali gotowość do udziału w nich w trakcie badań sondażowych (131 kobiet i 119 mężczyzn), w grupie młodzieży osoby wytypowane w pierwszym etapie badań. Będą to wywiady pogłębione. Ich realizatorzy będą interesowali się przebiegiem biografii swoich rozmówców (zarówno dorosłych jak i bardzo młodych), ich sposobami rozwiązywania problemów oraz uwarunkowaniami sytuacji, w której się znajdują. Ten etap badań jest szczególnie ważny, bowiem ma dać nam wiedzę na temat konkretnych losów i złożoności życia mieszkańców województwa.

W ramach projektu zorganizowane zostaną również liczne działania o charakterze informacyjnym i popularyzującym, m.in. audycje telewizyjne, okolicznościowe wydawnictwa oraz seminaria i konferencje naukowe. Rezultatem prac realizatorów projektu będą również wydawnictwa naukowe, wśród nich raport z badań oraz dwie monografie poświęcone problematyce badań.

Wiedza o społeczeństwie jest wiedzą bardzo rozległą, złożoną i dynamiczną, czyli podlegającą permanentnej aktualizacji. Można ją na wiele sposobów porządkować, systematyzować, w zależności od tego, czego ona dotyczy i jakim celom służy. W tej swojej części, w której odwołuje się do przeszłości można uznać, że składa się z dwóch warstw:

- > faktograficznej
- > indywidualnej (symbolicznej).

Obie te warstwy przenikają się wzajemnie, co umożliwia dwuwymiarową analizę materiałów biograficznych.

Inaugurowany Projekt nie jest przedsięwzięciem wyłącznie badawczym, pomimo że badania stanowią jego zasadniczą treść. Zamiar realizatorów projektu jest jednak znacznie szerszy. Chodzi nam o nawiązanie kontaktu z mieszkańcami województwa lubuskiego i porozmawianie o ich sprawach i życiu. Zamierzamy się wstuchać w ich opinie, poznać ich doświadczenia, sukcesy i porażki, sposoby realizowania aspiracji, budowania relacji społecznych, uwarunkowań ich aktywności i bierności, doświadczanych satysfakcji i doznawanych zawodów. Chcemy też poznać radości i problemy dorastających nastolatków, określić ich samopoczucie i miejsce w rzeczywistości społecznej (rodzinnej, szkolnej, rówieśniczej), poznać sposoby radzenia sobie z zagrożeniami współczesności a także oczekiwania adresowane wobec dorosłych. Można więc mieć nadzieję, że rezultaty Projektu będą wychodzić daleko poza cele badawcze, pomimo że traktujemy je jako wiodące. Liczymy, że na rezultaty złoży się:

- > zrealizowanie celów badawczych,
- > okazanie zainteresowania życiem konkretnych ludzi, ich sukcesami, problemami, niepokojami, strategiami życia, podejściem do zadań rozwojowych,
- > zrozumienie zachowań i wyborów dokonywanych przez mieszkańców województwa lubuskiego na kolejnych etapach swojego życia,
- > wykorzystanie uzyskanej wiedzy przez władze lokalne, pomoc społeczną, służbę zdrowia, edukację, służby zatrudnienia i inne podmioty działające na terenie województwa prowadzących do efektywnej pomocy osobom potrzebującym i skutecznego działania na rzecz przeciwdziałania marginalizacji oraz sprzyjania włączeniu społecznemu osób zmarginalizowanych.

Konferencja inaugurująca Projekt została zorganizowana w październiku 2011 r. w Sali Kolumnowej Urzędu Marszałkowskiego. W grudniu 2011 r. przeprowadzono seminarium metodologiczne dla osób prowadzących badania terenowe. W prace obu zespołów badawczych zaangażowanych jest kilkunastu pracowników naukowo - dydaktycznych Katedry Pedagogiki Społecznej i Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej. Badania trwają. O ich przebiegu i efektach nie omieszkamy poinformować w kolejnych numerach miesięcznika.

Więcej na stronie: www.uz.zgora.pl

KIERUNEK LEKARSKI NA UZ!

22 lutego 2012 r. to historyczna data dla naszej uczelni, ale też i regionu. Tego dnia Marszałek Województwa Lubuskiego Elżbieta Polak i Rektor UZ prof. Czesław Osękowski podpisali porozumienie w sprawie współpracy pomiędzy Województwem Lubuskim a Uniwersytetem Zielonogórskim w zakresie kształcenia na Uniwersytecie Zielonogórskim studentów na kierunku lekarskim. Takie samo porozumienie zostało podpisane także z Miastem przez Prezydenta Janusza Kubickiego. Jest to pierwszy, wymierny efekt pracy wielu osób zaangażowanych w przygotowanie możliwości kształcenia lekarzy na naszej uczelni.

Od lat w regionie lubuskim odczuwany jest stały spadek liczby lekarzy. Młodzi Lubuszanie, którzy studiują medycynę w większych ośrodkach akademickich, w większości zostają w dużych aglomeracjach i nie wracają do swojego miejsca zamieszkania. Braki w kadrze medycznej odczuwane są w całym województwie, dlatego władze samorządowe z taką determinacją poszukują możliwości współpracy w tym zakresie z Uniwersytetem. Zarówno Urząd Marszałkowski jak i Miasto Zielona Góra zobowiązały się do daleko idącej pomocy przy uruchomieniu kierunku lekarskiego - nie tylko finansowej.

Jeżeli wszystko pójdzie dobrze - pierwsza rekrutacja planowana jest na rok akademicki 2014-2015.

esa

DOSTALIŚMY PIENIĄDZE NA REMONT WEIiT!

Wszyscy czekaliśmy na ten moment od wielu lat! I nareszcie marzenia stały się faktem - siedziba Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji będzie modernizowana. Stało się to możliwe dzięki pozyskaniu środków z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko Infrastruktura szkolnictwa wyższego. 6 marca 2012 r. w Narodowym Centrum Badań i Rozwoju w Warszawie Rektor UZ prof. Czesław Osękowski podpisał umowę na dofinansowanie naszego projektu w kwocie 41.703.866,40 zł. Środki z pochodzą z Krajowej Rezerwy Wykonania. Podczas wizyty w Warszawie Rektorowi towarzyszyli: Poseł na Sejm RP dr Waldemar Ślugoński, Dziekan WEIiT prof. Andrzej Pieczyński i Dyrektor Biura Prorektora ds. Rozwoju mgr inż. Katarzyna Łasińska.

Na czas przebudowy budynku dydaktycznego pracownicy i studenci przeprowadzili się do byłego akademika przy ul. Ogrodowej. Tam też będzie się odbywała większość zajęć, chociaż nie wszystkie. Część laboratoriów znalazła tymczasowe miejsce w DS nr 2, wykłady będą się odbywały również w akademiku, ale i w budynku wydziałów nauk ścisłych, i oczywiście w tzw. „starej hali” w kampusie A. Zakończenie inwestycji planowane jest na czerwiec 2013 r.

esa

RUSZYŁA TRZECIA EDYCJA MŁODZIEŻO- WEGO UNI- WERSYTETU ZIELONOGÓR- SKIEGO

Ania Urbańska
Biuro Promocji

Właśnie rozpoczęła się kolejna edycja Młodzieżowego Uniwersytetu Zielonogórskiego. W ramach tegorocznej akcji przygotowano 26 projektów. Są to wykłady naukowców z Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz warsztaty prowadzone przez studentów - prawie ze wszystkich wydziałów naszej uczelni. W 2012 roku akcja wróciła do formy objazdowej. Projekty realizowane są w szkołach ponadgimnazjalnych, głównie w województwie lubuskim. Zaplanowano 24 wyjazdy do 14 miast, z czego aż przez 5 dni Młodzieżowy UZ będzie obecny w Zielonej Górze.

Wyjazdy rozpoczęły się 21 lutego i potrwać do 29 marca. Na początku akcji zajęcia prowadzone były w wybranych miastach w województwie dolnośląskim (Głogów, Legnica, Lubin, Zgorzelec), a pod koniec lutego Młodzieżowy UZ rozpoczął odwiedziny w lubuskich szkołach.

1 marca odbyła się premiera zielonogórskiej edycji Młodzieżowego UZ, bowiem tego dnia projekty prowadzone były w Zielonej Górze, zarówno w zielonogórskich szkołach ponadgimnazjalnych, jak i na Uniwersytecie Zielonogórskim.

Celem projektu Młodzieżowy Uniwersytet Zielonogórski jest pokazanie licealistom, czym zajmują się wykładowcy i studenci na naszej uczelni oraz zaprezentowanie tego, czego będą mogli nauczyć się wybierając studia na UZ. Ponadto udział w zajęciach w formie wykładów dodatkowo nobilituje młodzież i wprowadza ją w akademicki klimat. Z kolei warsztaty stanowią okazję do nieformalnych

rozmów ze studentami, w trakcie których młodzi ludzie dowiadują się, co myślą o swojej uczelni studenci Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz jak wygląda życie studenta w Zielonej Górze.

Trzeba przyznać, że wykładowcy i studenci stanęli na wysokości zadania i przygotowali naprawdę ciekawe tematy. Szkoły mogą wybierać spośród projektów w ramach trzech grup tematycznych: 1) nauki artystyczne, humanistyczne i społeczne, 2) nauki ścisłe i ekonomiczne, 3) nauki techniczne i przyrodnicze.

Nauki artystyczne, humanistyczne i społeczne

- > *Jazz - przygoda z improwizacją* (audycja muzyczna) - mgr Andrzej Winiszewski (Wydział Artystyczny, Instytut Muzyki)
- > *W świecie abstrakcyjnych form i znaczeń* (prelekcja + warsztat) - dr Patrycja Wilczek-Sterna (Wydział Artystyczny, Instytut Sztuk Wizualnych)
- > *Ewolucja pisma - źródło historyczne i kryterium rozwoju społeczeństwa* (wykład + warsztat) - dr Adam Górski (Wydział Humanistyczny, Instytut Historii)
- > *Interakcje interpersonalne a kompetencja językowa* (wykład + warsztat) - dr Marek Laskowski (Wydział Humanistyczny, Instytut Filologii Germańskiej)
- > *Rosja - wzdłuż i wszerz* (wykład); *Z Rosją za pan brat* (warsztat) - dr Nel Bielniak; (Wydział Humanistyczny, Instytut Neofilologii)
- > *Cyfrowy człowiek. Co robią z nami komputery?* (wykład + gra dyskusyjna) - dr Paweł Walczak; dr Marcin Sieńko (Wydział Humanistyczny, Instytut Filozofii)
- > *Nasza tożsamość. Historia, zabytki, społeczeństwo Ziemi Zachodnich i Północnych Polski po 1945 roku* (wykład + warsztat) - dr Marceli Tureczek (Wydział Humanistyczny, Instytut Historii)
- > *Powiew Zachodu w PRL, czyli blaski i cienie dekady Gierka (1970-1980)* (wykład) - dr hab. Robert Skobelski,

prof. UZ (Wydział Humanistyczny, Instytut Historii)

- > *Komunikacja - umiem słuchać i wiem jak mówić, by chciano mnie słuchać* (wykład + warsztat) - dr Ewa Bochno (Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu, Zakład Pedagogiki Szkolnej)
- > *Jak media zmieniły nasze życie? - Nowe możliwości i zagrożenia* (wykład); *Gdybym pracował w mediach...?* (warsztat dziennikarski) - dr Ewa Nowicka (Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu, Katedra Mediów i Technologii Informacyjnych)
- > *Dominująca półkula mózgowa człowieka a indywidualny styl uczenia się* (wykład) - dr Ewa M. Skorek (Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu, Zakład Edukacji Wczesnoszkolnej i Historii Wychowania)
- > *Dysleksja i sławni ludzie* (wykład) - dr Ewa M. Skorek (Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu, Zakład Edukacji Wczesnoszkolnej i Historii Wychowania)
- > *Dobry pedagog (opiekun - wychowawca) czyli kto?* (wykład); *Od Szkolniaka do Żaka* (warsztat) - dr hab. Grażyna Gajewska, prof. UZ

Nauki ścisłe i ekonomiczne

- > *Zagadki fizyki jądrowej* (wykład); *Wizualizacja danych za pomocą gnuplota* (warsztat) - dr Piotr Jachimowicz (Wydział Fizyki i Astronomii, Instytut Fizyki)
- > *Informatyka z daleka i z blisko* (wykład + warsztat) - dr inż. Janusz Jabłoński (Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii)
- > *Jak zarządzać małą firmą w warunkach zmian otoczenia* (wykład + warsztat) - dr inż. Wiesław Danielak (Wydział Ekonomii i Zarządzania)
- > *Samowiedza - kreatywność - zaradność* (wykład + warsztat) - mgr Joanna Kubicka-Jakuczun

Nauki techniczne i przyrodnicze

- > *HTML5 - GameOn* (wykład + warsztat) - dr inż. Piotr Bu-

bacz (Wydział Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji, Instytut Informatyki i Elektroniki)

- > *NUMERYCZNA RZECZYWISTOŚĆ - inżynieria ekstremalna* (wykład) - mgr inż. Paweł Błażejowski (Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska, Instytut Budownictwa)
- > *Ogólna teoria babek z piasku i innych konstrukcji geotechnicznych* (wykład ilustrowany eksperymentami) - dr inż. Waldemar Szajna (Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska, Instytut Budownictwa)
- > *Niezwykłe materiały pamiętające swój kształt* (wykład) - dr hab. inż. Mieczysław Kuczmą, prof. UZ (Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska, Instytut Budownictwa)
- > *Woda w gruncie - przyjaciel czy wróg?* (wykład + warsztat) - dr inż. Magda Hudak (Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska, Instytut Inżynierii Środowiska)
- > *Od pomysłu do projektu w Inżynierii Środowiska* (warsztat) - dr hab. inż. Zofia Sadecka, prof. UZ (Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska, Instytut Inżynierii Środowiska)
- > *Energia* (wykład) - dr inż. Roman Sobczak (Wydział Mechaniczny, Instytut Budowy i Eksploatacji Maszyn)
- > *Co to znaczy być inżynierem w XXI wieku?* (wykład + warsztat) - dr inż. Roman Sobczak (Wydział Mechaniczny, Instytut Budowy i Eksploatacji Maszyn)
- > *Biomechatronika - Inżynieria dla zdrowia człowieka* - dr inż. Krzysztof Białas-Heltowski (Wydział Mechaniczny, Zakład Inżynierii Biomedycznej).

Szczegółowe informacje na temat Młodzieżowego Uniwersytetu Zielonogórskiego dostępne są na stronie akcji www.mlodziejowy.uz.zgora.pl.

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

WYDZIAŁ ARTYSTYCZNY

G A L E R I A g r a f i k i B i b l i o t e k i S z t u k i

Janina Wallis

> Początki życia plastycznego na Ziemi Lubuskiej

Po roku 1945 życie kulturalne na środkowym Nadodrzu budowane było od podstaw. Nie było to jednak zadanie łatwe. W systemie ustrojowym, w jakim znalazła się Polska po wojnie nie było miejsca dla swobodnego rozwoju kultury. Po przejęciu władzy przez komunistów polityka kulturalna stała się bowiem jednym z instrumentów służących indoktrynacji społeczeństwa.

Na Ziemach Zachodnich dochodził jeszcze jeden element: dążenie do podkreślenia śladów polskości na tych terenach i doszukiwanie się historycznych związków z Polską. Wiązało się to ściśle z forsowaną przez partię tezą o „powrocie Ziemi Zachodnich do Macierzy”. W ten sposób starano się uzasadnić polityczne decyzje o przyznaniu ich Polsce po roku 1945.

Pomimo tych ograniczeń powstawały różnego rodzaju inicjatywy kulturalne, podobnie jak w innych miastach: Gdańsku, Szczecinie, Wrocławiu czy Zielonej Górze organizowane przez osiedlających się artystów, którzy od podstaw tworzyli życie artystyczne w tych ośrodkach.

Pierwsi plastycy pojawili się na Ziemi Lubuskiej już w 1945 roku. Warto wymienić tu m. in. Alfa Kowalskiego osiadłego w Międzyrzeczu i Jana Nowackiego w Zielonej Górze. W lipcu osiedlili się tu Stefan Stocki i Wiesław Müldner-Nieckowski a Jan Korcz w Gorzowie Wlkp.; w sierpniu Włodzimierz Trofimow w Lubsku, Wanda Sokołowska w Zielonej Górze, Ziemowit Szuman w Gorzowie Wlkp., Stefan Brunné w Sulęcinie i Antoni Marcolla w Gubinie (od 1946 roku w Zielonej Górze).

Jak różnymi pracami zajmowali się artyści w tym okresie wystarczy wspomnieć Alfa Kowalskiego, który gromadził zabytki i organizował Muzeum Regionalne w Międzyrzeczu. Włóczył się od wsi do wsi, szperał po starych kościołach - wynajdywał rupiecie - klejnoty. W oczach okolicznych mieszkańców uchodził za nieszkodliwego „maniaka”, albo rzeźbiarz Jan Nowacki - pracował w Spółdzielni Budowlanej w Starostwie Powiatowym w Zielonej Górze jako urzędnik. Wiesław Müldner-Nieckowski wiele czasu poświęcał kulturze fizycznej; organizował klub piłkarski „Zieloni”. Był również współzałożycielem amatorskiego teatryku rewiowego „Zielony Kot”. Włodzimierz Trofimow w Lubsku pracował jako nauczyciel w Szkole Ceramiki Budowlanej. Antoni Marcolla pełnił funkcję kierownika Referatu Kultury Starostwa Powiatowego oraz był kierownikiem Domu Kultury Polskiego Związku Zachodniego.

W 1947 na Ziemi Lubuskiej osiedlili się kolejni artyści: Bogdan Hofman, Romuald Kononowicz i Juliusz Majerski.

Bogdan Hofman, rzeźbiarz, historyk sztuki, w latach 1947-1948 przebywał w Świebodzinie. Brał udział w I i II Wystawie Artystów Plastyków Ziemi Lubuskiej. Romuald Kononowicz - zwany Kanonem albo Bosym - pochodził z okolic Lidy na Wileńszczyźnie, studiował w Riazaniu, Krakowie i Warszawie. Na pierwszej wystawie w 1934 roku w Instytucie Propagandy i Sztuki pokazał 167 pejzaży namalowanych w majątku rodzinnym Józefa Piłsudskiego w Żutowie. W czasie okupacji przez Teheran, Palestynę, Kair dotarł do Włoch, gdzie walczył pod Monte Cassino. Juliusz Majerski we wrześniu 1947 roku przyjechał z matką do Zielonej Góry, gdzie w latach 1947-1948 pełnił funkcję kierownika Referatu Kultury i Sztuki Starostwa Powiatowego, a następnie był pracownikiem Okręgowej Ubezpieczalni Społecznej.

Ich odczucia po przyjeździe do Zielonej Góry były różne: „Ignacy Bieniek był rozczarowany - liczył na góry, a tu pusty horyzont. Natomiast Wiesław Müldner-Nieckowski był wręcz oczarowany skalą miasta i jego zielenią, Witek Nowicki zaś magnoliami i winnicami a Alf Kowalski ruinami średniowiecznego miasta w Międzyrzeczu. Mariana Szpakowskiego zaintrygowały kiedyś wagony przetaczane na górze rozrządowej w Krakowie na nieznaną stację - Zielona Góra. Postanowił zaspokoić swoją ciekawość - Zielona Góra, jak to może wyglądać? Przyjechał na chwilę i został aż do śmierci.

Złe wspomnienia z pierwszych dni w Zielonej Górze zachował Stefan Stocki, który wyładował się wraz z rodziną i tobołami przywiezionymi z kresów na dworcu zielonogórskim. Po przyjeździe poszedł szukać mieszkania i zarobku. W efekcie związał się etatowo aż do emerytury z Państwowym Zakładem „Zaśtał”. Był redaktorem stałej gazетки, inspektorem BHP oraz plastykiem zakładowym. „Na malarstwo - wspominał - nie było zapotrzebowania. Utrzymywałem się z projektowania i malowania szyldów, wywieszek, reklam. Co tu ukrywać, biedowałem strasznie. Zachorowałem, nie było pieniędzy. Żona chodziła z workiem na podmiejskie pola, kopała ziemniaki, szczęściem było, gdy dostało się trochę oleju. Pod jesień nas okradziono, straciłem wówczas ostatnie w miarę przyzwoite ubranie. Widocznie jednak bez malowania nie mogłem żyć, bo malowałem dużo. Właściwie dla siebie i przyjaciół, bo o sprzedaży nie można było nawet marzyć”.

Dla innych przyjazd na Ziemię Lubuską był czystym przypadkiem, dla niektórych, np. Alfa Kowalskiego, był związany z wojną, jeszcze inni z nadzieją oczekiwali na lepsze życie w nowym środowisku. Oczywiście artyści nie tworzyli zwartej grupy od samego początku. Jednak po upływie pół roku kontakty zostały nawiązane. Największe skupisko, bo złożone z sześciu osób, uformowało się w Zielonej Górze, gdzie zamieszkali: Krajewski, Majerski, Müldner-Nieckowski, Nowacki, Stocki i Sokołowska. Druga pod względem wielkości grupa powstała w Gorzowie Wlkp., gdzie osiedlili się: Feniuk, Kononowicz, Korcz i Szuman. Pozo-

stali mieszkali w kilku innych miasteczkach, a mianowicie: Brunné w Sulęcinie, Hofman w Świebodzinie, Kowalski w Międzyrzeczu i Trofimow w Lubsku. Organizacyjnie działali w ramach Poznańskiego Oddziału ZPAP, skąd - zwłaszcza w początkowym okresie - otrzymywali wszechstronną pomoc.

Można przyjąć, że życie artystyczne rozpoczęło się już 8 września 1945 roku. Z okazji otwarcia Muzeum Ziemi Lubuskiej w Gorzowie Wlkp. zaprezentowano tam prace lubuskich artystów należących do ZPAP Okręgu Poznańskiego, głównie jednak Ziemowita Szumana. Jak wynika ze wspomnień, „Salon Jesienny” odwiedziło „niemal pół miasta”. Drugą wystawę - „Salon wiosenny”, zorganizowano w 1946 roku w Zielonej Górze. Wkrótce podobne wystawy zaczęto organizować i w innych miastach Ziemi Lubuskiej, w których mieszkali i tworzyli plastycy. W ramach poznańskiego Związku Polskich Artystów Plastyków otwarto indywidualną wystawę prac Ziemowita Szumana i Władysława Korsaka. Wystawa odbyła się w Muzeum Ziemi Lubuskiej w Gorzowie Wlkp.

Rok 1946 upłynął pod znakiem integrowania się całego środowiska plastycznego. W Zielonej Górze powstaje Kabaret Rewiowy „Zielony Kot”. Teksty pisze Henryk Greb, scenografię opracowuje Wiesław Müldner - Nieckowski. Z początkiem czerwca tego roku ma miejsce znaczące wydarzenie: otwarto Muzeum Miejskie w Zielonej Górze. Nastąpiły pierwsze kontakty plastyków zielonogórskich i gorzowskich. I tak w 1947 roku zaprezentowano indywidualną wystawę rzeźby Wandy Sokołowskiej w Muzeum Ziemi Lubuskiej w Gorzowie Wlkp. Efektem rozwoju tych kontaktów była pierwsza historyczna wystawa w grudniu 1947 roku w gmachu Muzeum w Gorzowie Wlkp. pod patronatem Komitetu Społecznego i honorowym wicewojewody poznańskiego, Floriana

KLEM FELCHNEROWSKI, „NIGDY WIĘCEJ I”, 1955, DRZEWORYT, PAPIER, FORMAT 22 X 17, ZE ZBIORÓW MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ, FOT. MAREK ŁALKO

KLEM FELCHNEROWSKI, Z CYKLU „NIGDY WIĘCEJ”, 1955, DRZEWORYT, FORMAT 16 X 11, Z KOLEKCJI ODDZIAŁU ZBIORÓW SPECJALNYCH BIBLIOTEKI UNIwersyteckiej, FOT. MAREK ŁALKO

Kroenke. Udział w niej wzięło 9 plastyków zrzeszonych w ZPAP oraz 10 amatorów (Janina Bielawa, Halina Dębińska, Roman Feniuk, Bogdan Hofman, Halina Hryniewicz, Jerzy Józefczyk, Włodzimierz Korsak, Alfons Kowalski, Juliusz Majerski, Wiesław Müldner-Nieckowski, Florian Piątkowski, Zygmunt Piotrowski, Stefan Stocki, Wanda Sokołowska, Ziemowit Szuman, Włodzimierz Trofimow). Wystawę zwiedziło 12 tysięcy osób. Wystawiono wówczas 160 prac, w tym 60 prac plastyków niezrzeszonych. Wyróżniono dzieła: Romana Feniuka, Alfa Kowalskiego, Wiesława Müldnera-Nieckowskiego, Stefana Stockiego, Wandy Sokołowskiej, Ziemowita Szumana, a także Włodzimierza Korsaka - znanego w Polsce myśliwego i pisarza. Wystawa była czynna do końca stycznia 1947.

Drugą wystawę, tym razem w salach Teatru Miejskiego w Zielonej Górze, (sala Prezydium MRN) otwarto w maju 1948 roku i tym razem - podobnie jak w Gorzowie Wlkp. - obok plastyków zrzeszonych w ZPAP wystawili swoje prace plastycy amatorzy. Organizatorzy zaprezentowali 128 prac z dziedziny grafiki, malarstwa i rzeźby, w tym 32 prace należące do plastyków niezrzeszonych. Wystawę odwiedziło ponad 8 tys. osób, w tym - jak donosiła ówczesna prasa - wielu robotników z zakładów przemysłowych Zielonej Góry, Nowej Soli i Sulechowa. W wystawie udział wzięli: Halina Dębińska, Roman Feniuk, Włodzimierz Filipiński, Bogdan Hofman, Halina Hryniewicz, Jerzy Józefczyk, Romuald Kononowicz, Jan Korcz, Alfons Kowalski, Czesław Lipiński, Juliusz Majerski, Józef Markiewicz, Stanisław Mierzejewski, Wiesław Müldner-Nieckowski, Jan Nowacki, Edmund Pilarczyk, Zygmunt Piotrowski, Stefan Stocki, Wanda Sokołowska, Ziemowit Szuman, Włodzimierz Trofimow i Zofia Wilczyńska.

W tym czasie Poznański Oddział Stowarzyszenia Historyków Sztuki zorganizował w Łagowie Lubuskim Dom Pracy Twórczej dla artystów z całej Polski. Warto wspomnieć o pobycie tutaj Piotra Potworowskiego i jego znakomitych obrazach z nowego „polskiego okresu” „Krajobrazie z Łagowa” z 1958 roku i „Fragmencie Jeziora Łagowskiego” z lat 1959-1960.

Latem 1948 z inicjatywy artystów zamieszkałych w Zielonej Górze powołano do życia „Grupę Zielonogórskich Artystów Plastyków”, która po przejęciu odpowiedniego lokalu w gmachu teatru rozwinęła działalność artystyczną i popularyzatorską. Była to pierwsza próba ukonstytuowania się środowiska w instytucjonalnych ramach organizacyjnych. Istniała do roku 1951. Zapoczątkowała pierwsze cykliczne plany wspólnych zielono-gorzowskich działań artystycznych. Grupa ta zbierała się w czwartki każdego tygodnia i zapraszała na swoje spotkania przedstawicieli ówczesnej inteligencji. Takie konfrontacje dawały możliwość - jak wspominał Müldner-Nieckowski - wzajemnych kontaktów i wymiany doświadczeń. Zorganizowano m. in. kilka nieformalnych pokazów plastycznych, na których zaprezentowano m. in. dzieła Wandy Sokołowskiej i Ziemowita Szumana. Wśród artystów niezrzeszonych wyróżnienie otrzymał literat Włodzimierz Korsak za rysunki kolorowane piórkiem i akwarele.

W tym samym 1948 roku odebrano artystom lokal, w lipcu zamknięto muzeum, a dotychczasową kierowniczkę Eugenię Łychnowską zwolniono jako „znaną ze swoich pro niemieckich upodobań”. Artyści znowu musieli pracować w pojedynkę, rozrzućeni po całym środkowym Nadodrzu. Tylko w Międzyrzeczu Alf Kowalski próbował stworzyć szkołę malarstwa, bez większych zresztą rezultatów.

W Gorzowie Wlkp. grupa artystów skupiła się wokół Ziemowita Szumana, który objął w tym czasie stanowisko kustosa muzeum i wspólnie z nimi przekształcił je w żywy ośrodek działalności artystycznej. Efektem ich pracy była „Trzecia wystawa Plastyków Lubuskich”, otwarta w grudniu 1948 roku w Gorzowie Wlkp., która swoim charakterem zasadniczo nie odbiegała od poprzednich. Uczestniczyli w niej, Halina Dębińska, Mieczysław Górecki, Jerzy Józefczyk, Romuald Kononowicz, Jan Korcz, Włodzimierz Korsak, Alfons Kowalski, Wacław Krajewski, Juliusz Majerski,

MARIAN SZPAKOWSKI, „NA BUDOWIE”, 1954, DRZEWORYT, PAPIER, FORMAT 100 X 42, ZE ZBIORÓW MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ, FOT. MAREK ŁALKO

Stanisław Mierzejewski, Wiesław Müldner-Nieckowski, Stefan Stocki, Wanda Sokołowska i Ziemowit Szuman. Za nowatorstwo artystyczne nagrodzono prace: Szumana, Kononowicza i Nieckowskiego i zaprezentowano je na Ogólnopolskiej Wystawie Plastyków.

Wydarzeniem artystycznym była indywidualna wystawa Alfreda Lenicy, która odbyła się w grudniu 1948 roku w Zielonej Górze.

Brak możliwości zarabkowania w swoim zawodzie zmuszał artystów do poszukiwania pracy w administracji, szkolnictwie albo w zakładach produkcyjnych. Spośród 12 artystów zamieszkałych na Ziemi Lubuskiej tylko Korcz utrzymywał się z pracy twórczej. Juliusz Majerski pełnił obowiązki kierownika Referatu Kultury w Starostwie Powiatowym w Zielonej Górze, Wiesław Müldner-Nieckowski w tym samym starostwie pełnił obowiązki kierownika Wydziału Przemysłu i Handlu, Alf Kowalski i Ziemowit Szuman pracowali w muzealnictwie. Pozostali byli zatrudnieni w szkolnictwie, w zakładach produkcyjnych, a nawet w rzemiośle. Niektórzy ze względów ekonomicznych opuścili Zieloną Górę i Gorzów Wlkp., udając się do Lublina, Poznania, Szczecina i Warszawy.

W roku 1949 na Zjeździe Związku Literatów Polskich w Szczecinie wprowadzono idee realizmu socjalistycznego, nie bez konsekwencji również dla środowiska plastycznego. Było to sygnałem przejścia kontroli nad ideologią i kulturą. Nałożo-

no na artystów obowiązek podjęcia tematyki o znaczeniu polityczno-wychowawczym, zgodnie z założeniami realizmu socjalistycznego. Znalazło to odzwierciedlenie w kalendarium wystaw Muzeum Ziemi Lubuskiej w Gorzowie Wlkp. W kwietniu odbył się plener malarstwa w parku muzealnym z wyraźnie sformułowaną ideą przedstawiania w pracach „treści socjalistycznych” z uwzględnieniem heroizacji pracy i kultu przodowników. W maju otwarto wystawę „Przemysł artystyczny i sztuka ludowa na Ziemi Lubuskiej”. W październiku zorganizowano aukcję prac artystów lubuskich na odbudowę Warszawy połączoną ze sprzedażą „cegietek” w celu sfinansowania III Wystawy Artystów Plastyków Ziemi Lubuskiej.

Z otwarciem IV Wystawy Plastyki Lubuskiej, w maju 1951 r., w gmachu Teatru Miejskiego już pod auspicjami nowych władz wojewódzkich, zakończył się pierwszy etap

kształtowania się środowiska plastycznego. Niestety środowisko to opuszczali kolejni artyści. Bogdan Hofman w 1950 roku wyjechał do Wrocławia, gdzie pełnił funkcję wicedyrektora w tamtejszym Liceum Plastycznym; Romuald Kononowicz do Nałęczowa, a Wiesław Müldner-Nieckowski przeniósł się do Warszawy. Odtąd, mimo istnienia obiektywnie sprzyjających okoliczności dla rozwoju środowisk twórczych, wszelka zorganizowana działalność ekspozycyjna zamierała, a zagadnienie kultury plastycznej stało się pojęciem nie tylko obcym, ale i obojętnym. Nie podejmowano jej też w większych dyskusjach publicznych i pomijano w prasie codziennej.

Preferencja władz szła w kierunku amatorskich zespołów artystycznych, które - w miarę potrzeb - miały zaspokajać potrzeby kulturalne miejscowego społeczeństwa. Momentami ruch ten przybierał formę dość groteskową, czego przykładem są prace Walerego Kozłowa z Nietkowic (notabene studiował na Wydziale Rzeźby ASP w Krakowie u Xawerego Dunikowskiego). Artysta rozpoczął cykl malarstwa pt. „Spółdzielnia produkcyjna”. Natchnieniem dla tego projektu był referat wygłoszony przez towarzysza Bieruta na VII Plenum KC PZPR. Z kolei, jako ciekawostkę z tego czasu można przywołać „twórczość” Michała Sawickiego, który w sali konferencyjnej Komitetu Powiatowego PZPR wystawił 3 ogromne rozmiarami obrazy: „Lenin na samotnej wyspie” oraz kopie głów Engelsa, Marksa, Lenina i Stalina ze znaczka pocztowego. Trzeci zaś obraz przedstawiał »robotnika i chłopca patrzącego z ufnością ku wschodzącemu słońcu socjalizmu...«. Temat taki wzbudzał bardzo pozytywne oceny władz politycznych popierających ten rodzaj malarstwa i co zrozumiałe - przekładał się na przydział materiałów plastycznych.

Wróćmy jednak do w miarę poważniejszego, jak na ten czas, wystawiania sztuki. W 1952 roku Muzeum Ziemi Lubuskiej zorganizowało wystawę: *Świat w plastyce* (maj), na której zaprezentowano prace artystów poznańskich i lubuskich, Ogólnopolską wystawę *Plastyka w walce o pokój*, gdzie również pokazano prace *Grupy Plastyków Ziemi Lubuskiej* i artystów wielkopolskich. Wystawa odbyła się w listopadzie. Uczestnicy: Juliusz Majerski, z Poznania - Bronisław Bartel, Franciszek Burkiewicz, Zenon Kaczmarek, Alfred Lenica, Janina Szczepańska. Wydział Kultury PWRN przygotował Pokonkursową Wystawę Tematyczną w październiku 1952 roku; I nagroda - Włodzimierz Trofimow *Odprawa wybrańca zakładu na Złot*, II nagroda Antoni Marcolla *Orka pokoju*.

Plastycy, aby zapewnić sobie papier, farby czy jakiegokolwiek inne przybory warsztatowe musieli należeć do Związku Artystów Plastyków i „wyznawać” oficjalną doktrynę ar-

MARIAN SZPAKOWSKI, „NA BUDOWIE”, 1954, DRZEWORYT, PAPIER, FORMAT 17 X 19, ZE ZBIORÓW MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ W ZIELONEJ GÓRZE, FOT. MAREK ŁALKO

ich prac. Ze swoją twórczością, mieszcząc się w oficjalnej doktrynie, zapewniali sobie pracę, a rodzinie w miarę normalne warunki egzystencji. Z ich socrealistycznymi „bezwyzrazowymi pejzażami” polemizowali na łamach ówczesnej prasy lubuscy dziennikarze. „Nasza plastyka nie może być żadną inną, jak tylko plastyką realistycznego widzenia, która w subiektywnym własnym przeżyciu artysty odda w sposób jasny, zrozumiały, indywidualnie przeżyty cały świat nowego człowieka, jego wyobraźniowe pojęcie, jego artystyczne wzruszenia, jego tragedię i jego zwycięstwo”.

Gazeta Zielonogórska z 6-7 grudnia 1952 r. nie szczędziła dobrych rad kolegom artystom: „O obrazie plastyka (...) Juliusza Majerskiego nie można powiedzieć nic dobrego. Obraz jest martwy, bez perspektywy, wykonany niedbale, a autorowi przydałoby się kilka lekcji anatomii”. (...). Na wystawie nie ma ani jednego obrazu, który przedstawiałby przodownika pracy z naszych fabryk, czy chłopca ze wsi zielonogórskiej, nie ma portretów naszych wybitnych racjonalizatorów i inżynierów. Dlaczego nasi plastycy nie poszukali tematów do swych prac w naszych fabrykach i spółdzielniach produkcyjnych?”. Na otwartej w styczniu 1952 roku w sali posiedzeń Miejskiej Rady Narodowej wystawie Wandy Sokołowskiej do najbardziej zapamiętanych prac należała rzeźba *Alegoria Warszawy*, która ukazywała całkiem dobrze podpatrzony moment z Powstania Warszawskiego. Plastyczka ta swoje plany na przyszłość wiązała jednak z przedstawianiem przodowników pracy i racjonalizatorów. Realizacja tego programu oddalała się w czasie ze względu na brak modeli, którzy, chyba przez skromność, tłumaczyli się brakiem czasu. Skądinąd jest to zrozumiałe. Jak wspominała kiedyś wrocławska malarka Hanna Krzetuska-Geppertowa, pozująca jej do portretu pewna przodownica pracy musiała poświęcić - w ramach tej propagandowej akcji - kilka dobrych dniówek.

Cenzura dość przyjaźnie obchodziła się z plastykami, a wypowiedzi sekretarzy na spotkaniach publicznych były z natury „ugrzecznione i zachęcające do dalszej pracy na rzecz socjalistycznej ojczyzny”.

c.d. w następnym numerze

>> INSTYTUT SZTUK WIZUALNYCH

Andrzej Bobrowski

> Czas Grafiki

Nadszedł czas grafiki, która uzyskała autonomię. Przesłała pełnić rolę dodatku do innych dziedzin sztuki. Jesteśmy nią otoczeni. Pełni funkcje artystyczno-użytkowe, uprzyjemniając i ułatwiając nam życie codzienne. Jej funkcjonalizm nie ogranicza się do porządkowania świata wizualnego, w którym komunikat powinien być prawidłowo odebrany i zinterpretowany, po to by uniknąć informacyjnego i estetycznego chaosu. Myślę tu o literze i cyfrze, o podstawowym znaku - ikonie, poczynając od etykiety pudełka zapalek, po przez uniwersalne znaki drogowe, kończąc na oddziałujących na nasze zmysły bilbordach zachęcających nas do kupna rynkowych supernowości z nowych kolekcji. Jest to grafika działająca w przestrzeni publicznej, na zewnątrz, jesteśmy do niej, w jej nierzadko monumentalnej formie przyzwyczajeni, stanowi nasze środowisko naturalne. Grafika prezentowana w galeriach, w trakcie bardziej kameralnych pokazów, czy grafika użytkowa obecna obok tej artystycznej w naszych domach, wpływa na odbiorcę w równym stopniu, chociaż z pewnością jej intymny aspekt wynikający chociażby z rozmiaru prac ma bardziej osobisty i paradoksalnie być może przez to bardziej świadomy charakter.

Jej ewidentny wpływ na człowieka, na jego emocje i intelekt, determinuje często ludzkie zachowania. Stąd potrzeba takiego kształtowania procesu edukacji, by przyszły twórca potrafił w komunikatywny sposób przekształcać swoje idee na język uniwersalny. W Zakładzie Grafiki UZ, będąc świadomymi wielkiego znaczenia jakie ma komunikacja, także wizualna, i związane z nią poszerzanie wiedzy, co wiąże się z budowaniem konkretnego światopoglądu artystycznego, przykładamy dużą wagę do spotkań między uczelnianych. Służą temu między innymi organizowane przez nasz Instytut wystawy pedagogów i studentów. Głównym celem takiej wymiany doświadczeń, natury warsztatowej i ideowej, jest poprawienie jakości kształcenia przyszłych adeptów sztuki. Każdy ośrodek dydaktyczny ma swoje, wypracowane przez lata systemy kształcenia, które jednak powinny być stale konfrontowane i doskonalone. Bardzo dobrą okazją do tego są właśnie wymienne wystawy, prezentacje, warsztaty. Zdobyte informacje, przemyślenia i refleksje, często pozwalają na wzbogacanie programów edukacyjnych o nowe treści.

Wystawa prac Studentów i Pedagogów Uniwersytetu Zielonogórskiego, Wydziału Artystycznego Instytutu Sztuk Wizualnych Zakładu Grafiki- Grafiki Warsztatowej, odbyła się na zaproszenie Dziekana Wydziału Grafiki ASP w Gdańsku, prof. Janusza Akermana, w Galerii ASP w Gdańsku

Kuratorami wystawy był prof. Janusz Akermann i dr hab. Andrzej Bobrowski, prof. UZ.

Uczestnikami wystawy byli:

Pedagodzy: prof. Piotr Szurek, dr hab. Radosław Czarkowski, prof. UZ, dr hab. Andrzej Bobrowski, prof. UZ, dr Katarzyna Dziuba, mgr Maryna Mazur, mgr Paweł Andrzejewski, mgr Mirosław Gugala

Studenci i absolwenci: Marta Bojarska, Małgorzata Rekus, Katarzyna Szeluk, Monika Jędraszczyk, Tomasz Suszek, Dorota Jankowska, Agnieszka Maciejowicz, Dawid Andruszkiewicz, Agata Jonik, Monika Nistravska, Artur Langner, Damian Babiarz, Emilia Sienkiewicz, Joanna Dudziec, Marta Tomczak, Agata Grzegorzczak, Joanna Mate-rek, Rafał Brzozowski, Michał Bielerzewski, Aleksandra Kondracka, Natalia Sydor.

> KALENDARIUM

Na zaproszenie Dziekana Wydziału Artystycznego prof. Piotra Szurka w ubiegłym roku akademickim odbyła się wystawa pedagogów ASP z Gdańska w Galerii Uniwersyteckiej UZ.

3 marca odbyła się wystawa grafiki z Uniwersytetu w Ostrawie, w Galerii Uniwersyteckiej UZ

Kuratorem wystawy był dr Zenon Polus, opiekun Galerii Uniwersyteckiej, a koordynatorami: dr hab. Andrzej Bobrowski prof. UZ i dr hab. Radosław Czarkowski prof. UZ kierownik Zakładu Grafiki Instytutu Sztuk Wizualnych UZ. W chwili obecnej trwa ustalenie terminu wystawy grafiki z ASP Katowice w Galerii UZ.

W Krakowie na Akademii Sztuk Pięknych, w drugiej połowie marca wystawa Pedagogów i Studentów UZ, prezentowana obecnie w Gdańsku, zostanie przeniesiona do Galerii Wydziałowej, Wydziału Grafiki ASP w Krakowie na zaproszenie Dziekana Wydziału Grafiki dr hab. Krzysztofa Tomalskiego, prof. ASP.

W ubiegłym roku akademickim odbyła się wystawa naszego Zakładu Grafiki- grafiki studenckiej, w Galerii Wydziałowej, na Wydziale Artystycznym ASP w Katowicach, na zaproszenie Dziekana WA dr hab. Grzegorza Hańderka.

Magdalena Gryśka

> Eat, sleep, paint, video films

Sztuka tworzy przede wszystkim środowisko, które my sami - według Alicji Kępińskiej - możemy zasilać naszym istnieniem; środowisko, w którym nasza psychiczność może nawiązać kontakt, gdzie możemy poczuć się „u siebie”, „w domu”.

Tytuł wystawy został zaczerpnięty i zinterpretowany przeze mnie ze sloganu zobaczonego w letni dzień, na zwyczajnej, niebieskiej, dziecięcej koszulce. Moja refleksja dotyczyła widocznego na niej emblematu, zestawu najbardziej ulubionych dziecięcych czynności. Mam tu na myśli prostotę skojarzeń na wypadek zadanego pytania; co najbardziej lubisz robić? Jeść, spać i oglądać filmy wideo. Dodałam do tego zestawu: malarstwo. Kolor niebieski nadawał niebiańskości potokowi skojarzeń. Moje myślenie o tej wystawie krążyło wokół rzeczy najistotniejszych i tym samym najprzyjemniejszych w codziennym życiu. Jak uczynić nasze środowisko przyjemnym, sprawić aby było miło istnieć wśród innych osób, czerpać radość ze spraw najprostszych, poczuć się jak w domu. Pokaż mi jak jesz,

a powiem ci jak kochasz, opowiedz mi o swych snach znajdę dla ciebie rozwiązanie, maluj, kolekcjonuj zobaczzone przebyski obrazów, zastój okno, zostań sam, włącz filmy wideo...

Artysta żyje w rzeczywistości, która go otacza, chociaż ze względu na siebie właściwy sposób jej widzenia niekoniecznie ją akceptuje. Z jednej strony musi w niej żyć, a z drugiej czerpać inspiracje do tworzenia, niezależnie od tego czy rzeczywistość jest wokół czy w nim samym.

Czy w dzisiejszym świecie można traktować sztukę jako przyjemność i nie ponosić odpowiedzialności? Będąc twórczym trzeba mieć na względzie konsekwencje własnego działania. Według Theodora Adorno, *Sztuka ucieleśnia coś w rodzaju wolności pośród zniewolenia*, uzasadnia to tym, iż uważa, że *tezę o radosnej sztuce trzeba przyjąć z całą dokładnością. Dotyczy ona sztuki jako całości, a nie poszczególnych dzieł.*

Sztuka ukazuje przeróżne światy, zawiesza nas pomię-

dzy nimi, odkrywając zawarte w nich potencjały. Pytania rodzące się w każdym z nas wzbogacają naszą wrażliwość o zadawanie pytań samemu sobie, zmuszają nas tym samym do odkrywania siebie i przyglądaniu się sobie uważnie i z ciekawością.

Zestawiam malarstwo i wideo z dwóch powodów. Po pierwsze, dlatego że interesuje mnie jak malarstwo sięga dziś po wideo i jak sztuka wideo czerpie z tradycji malarstwa, po drugie co sprawia, że artyści poruszający się w obrębie tradycyjnie pojętego obrazu pozostają przy nim, a czasem sięgają po kamerę.

Nie można odrzucić faktu, że samotność malarstwa jest procesem narastającym, w kontekście rozwijających się mediów produkujących coraz bardziej atrakcyjne obrazy. Wiek XXI to wiek ekranów. Obraz staje się przedmiotem unikalnym, drogim, wyrafinowanym. Dziś możemy już dostrzec to, co kiedyś było niedostępne. Możemy sięgnąć do wnętrza człowieka, wnikać w kosmos czy zajrzeć do jądra ziemi. Jeśli więc mamy do czynienia z kulturą przesyconą obrazami, musi ona odciskać na nas swoje piętno, musi mieć wpływ na obrazy. Człowiek potrzebuje obrazu jako szczególnego rodzaju pokarmu dla wyobraźni.

Słowo *obraz filmowy*, tak często jest stosowane zamiennie z pojęciem *obrazu malarskiego*. W filmie i w malarstwie przestrzeń tworzona jest przez światło i barwę. Znaleźć ją można w pojedynczym kadrze, ale i w całym filmie. Malarstwo często jest źródłem inspiracji dla artysty tworzącego film. Czasem obraz filmowy to prosta konsekwencja obrazu malarskiego. Jest pełen, gdy szuka syntezy elementów sprzecznych, czyli porządkuje świat. Obraz wideo daje możliwość przekroczenia granic gatunkowych, wielowątkowych, zaskakujących rozwiązań, organizuje przestrzeń w sposób totalny - wypełnia ją podtekstami, znaczeniami i aluzjami.

Błękit, który przemyka przez całość wystawy przypomina o swojej symbolice i znaczeniu. Jak sznur niebieskich koralików w filmie Krzysztofa Kieślowskiego *Trzy kolory: niebieski*, zdaje się symbolizować zachwyt nad nieskończonością, jest zatrzymaniem się w miejscu gdzie właśnie się jest. Kiedy czujemy się zagrożeni nasze standardy zmieniają się, a dominujące złudzenie prowadzi nas do utraty perspektywy. Kolor prowadzi naszą wyobraźnię ku rozmaitym skojarzeniom, obrazom, ujawnia tajemnicę. Tytułowy niebieski, to pytanie o wolność, wolnym jest tylko ten, który kierując się swoim rozumem, zdobytą wiedzą i doświadczeniem osiąga zakres określony przez siebie cele.

Krzysztof Piesiewicz powiada, że: *Film nie jest od tego, by opisywać rzeczywistość, ale od tego, by dotykać snów*, a Stanisław Fijałkowski mówi *Obraz to anioł*. Tym, co spina wszystkie elementy wystawy, malarstwo, film jest właśnie przemyskający cicho, błękit.

Galeria Nowy Wiek,
Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze
20 stycznia - 25 marca 2012
Kuratorzy: Magdalena Gryśka, Leszek Kania

Autorki prac:
Bettina Bereś
Magda Bieleś
Magdalena Gryśka
Aga Migdałek
Katarzyna Szeszycka

> WYDZIAŁ EKONOMII I ZARZĄDZANIA

> Z wyborczego kalendarza

W dniu 9 lutego odbyły się wybory przedstawicieli nauczycieli akademickich naszego Wydziału do Kolegium Elektorów. W wyniku głosowania mandat otrzymali:

- > prof. dr hab. inż. Magdalena Graczyk,
- > prof. dr hab. inż. Janina Stankiewicz,
- > dr hab. Bogdan Ślusarz, prof. UZ,
- > dr hab. Arkadiusz Świadek, prof. UZ,
- > dr hab. Geront Zellmer, prof. UZ,
- > oraz dr Zbigniew Binek.

Warto zaznaczyć, że wszyscy nowo wybrani Członkowie Kolegium Elektorów, z grupy nauczycieli akademickich, uzyskali swoje mandaty już w drodze pierwszego głosowania.

W dniu 21 lutego odbyła się kolejna tura wyborów w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi - reprezentantem naszego Wydziału będzie Pani Aldona Szudra-Szatowska. To właśnie Oni już niebawem wybiorą, w naszym imieniu, nowe władze Uczelni.

Wszystkim nowo wybranym Członkom Kolegium Elektorów serdecznie gratulujemy!

Anetta Barska

> WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

> „Zielonogórskie Seminaria Literaturoznawcze”

3 lutego 2012 roku odbyło się czwarte posiedzenie z cyklu *Zielonogórskie Seminaria Literaturoznawcze*. Zgromadzeni w sali 108 w budynku A-16 pracownicy naukowi oraz studenci mieli możliwość wysłuchania referatów trzech zaproszonych gości.

Jako pierwsza głos zabrała prof. Dorota Heck z Uniwersytetu Wrocławskiego. Tematem jej wystąpienia były *Dyskusje teoretyczno-literackie na przełomie XX i XXI w.* Prof. Heck przedstawiła najważniejsze i najbardziej wyraziste tendencje teoretycznoliterackie, dochodzące do głosu w latach 90. ubiegłego stulecia i podejmowane w następnej dekadzie w ramach próby wykrystalizowania jednorodnego paradygmatu. Główne tezy postawione w referacie dotyczyły cyklicznych powrotów. Pierwszy powrót łączy się z osobą autora, którego biografia winna być rozumiana w sposób socjologiczny, jako dowartościowanie cielesności - sam autor jest zaś instancją wyrażającą emocje. Drugi jest powrotem wartości i - zdaniem prof. Heck - przejawia się poprzez tendencję do „flirtu” literatury z filozofią na gruncie estetycznym. Ostatni powrót wiąże się z renesansem filologii, który stanowi kontrargument dla założenia, iż „filologia się skończyła”, zaś kultura ma wymiar multisemiotyczny. W oparciu o wskazane tezy prof. Heck zasygnalizowała także, jaki program odnowy funkcjonuje we współczesnej myśli teoretycznoliterackiej. Przede wszystkim gloryfikowana jest idea powrotu autora jako instancji zdolnej wyrażać emocje. Nader istotny jest także powrót kategorii prawdy, która - choć w dużej mierze oburza literacką awangardę - jest konstruktem społecznym i jako taka winna być w nowo określona i podjęta w badaniach.

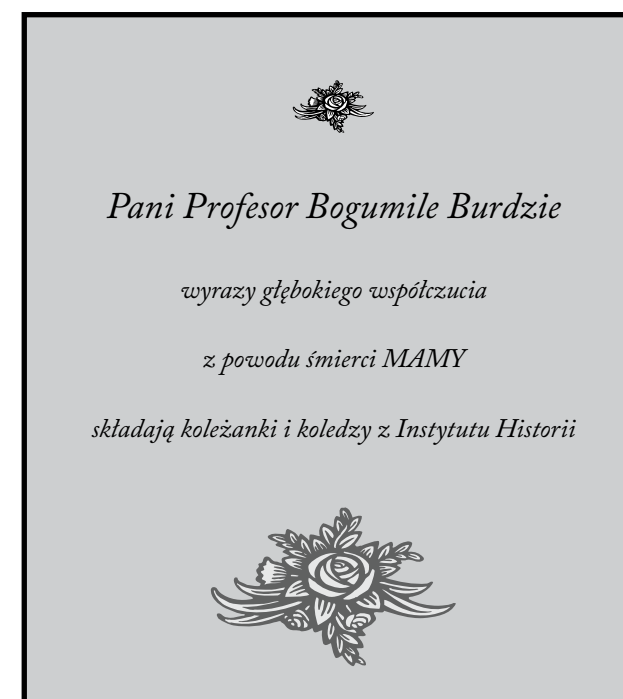
Jako druga głos zabrała dr Anastazja Seul z Uniwersytetu Zielonogórskiego. W swoim referacie przybliżyła nurt romantycznego widzenia rzeczywistości Jana Pawła II podczas jego pielgrzymek do Polski. Dr Seul unaocniła ów nurt analizując przede wszystkim nawiązania wypowiedzi papieża do symboliki utrwalonej w twórczości polskich romantyków. Tu pojawił się m.in. topos Matki Ojczyzny, umiłowanie ziemi, pochwała postawy heroicznej, a przede wszystkim różne aspekty toposu miłości (miłości do Ojczyzny, do narodu, umiłowanie bliźnich, miłość do Boga). Jak dr Seul zaznaczyła w swym wystąpieniu, nurt romantycznego postrzegania rzeczywistości należy odnieść nie tylko do aspektu teoretycznoliterackiego, ale przede wszystkim do biografii Jana Pawła II, który jeszcze

jako Karol Wojtyła pozostawał pod silnym wpływem literatury romantycznej, oddziałującej na jego świadomość, a z czasem nakreślającej także jego twórczość i przesłanie, którym dzielił się z wiernymi (ze szczególnym uwzględnieniem polskości).

Obrazy zakończyły się wystąpieniem mgr Mariki Sobczak, doktorantki studiującej na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego. W referacie zatytułowanym *Pamięć jako medium przeszłości - kształtowanie tożsamości w pamiętnikach łemkowskich* prelegentka unaocniła, w jaki sposób poczucie tożsamości kreowane jest w społecznościach wysiedleńców. Źródłem rozważań były pamiętniki łemkowskie, w których kategoria tego, co utracone, urastała do rangi najwyższej ceniowanej wartości, określającej nie tylko samoświadomość wysiedleńczą, ale także wpływającą na proces utrwalania wizji „małej ojczyzny”. Pamiętniki te - zdaniem mgr Sobczak - to także najważniejsze świadectwo pamięci o „małej ojczyźnie”, kształtowanej na przekór wynarodowieniu i przymusowej polonizacji lub ukrainizacji.

Posiedzenie tradycyjnie zakończyła dyskusja, podczas której prelegenci mieli możliwość udzielenia odpowiedzi na licznie zadawane pytania. Spore zainteresowanie czwartym posiedzeniem z cyklu „Zielonogórskie Seminaria Literaturoznawcze” potwierdza opinię prof. Małgorzaty Mikołajczak, sprawującej wraz z dr Tomaszem Ratajczakiem nadzór nad przebiegiem obrad - oceniła ona „Seminaria” jako doskonałą okazję do spotkania się z uznanymi badaczami, autorami znanych i cenionych książek oraz do namysłu nad nieobecnymi czy też pomijanymi w programie studiów zagadnieniami, które dzięki tym spotkaniom mają szansę odkrycia lub ponownego omówienia. Kolejne posiedzenie już w marcu.

Damian Łobacz

WYDZIAŁ INŻYNIERII LĄDOWEJ I ŚRODOWISKA

> Nowa książka autorstwa Profesora Tadeusza Bilińskiego

Pod koniec 2011 roku ukazała się długo oczekiwana monografia pióra Profesora Tadeusza Bilińskiego pt.: *Organizacyjny, dydaktyczny i naukowy rozwój kierunku budownictwo na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska*. Inspiracją do napisania tej książki stało się dziesięciolecie Uniwersytetu Zielonogórskiego, chociaż, jak nietrudno się domyślić, opracowanie to stanowi syntezę i tym samym zbiera w całość dorobek organizacyjny, naukowy i dydaktyczny Wydziału na przestrzeni ostatnich 43 lat, czyli od początku powstania zielonogórskiej uczelni technicznej, którą najpierw reprezentowała Wyższa Szkoła Inżynierska, później od 1996 r. Politechnika Zielonogórska i wreszcie od 2001 roku Uniwersytet Zielonogórski.

Opublikowana książka to historia przeszło 40 lat istnienia Instytutu Budownictwa na naszej Uczelni. To niezwykle kompendium wiedzy o rozwoju kierunku *budownictwo*. Tutaj można się dowiedzieć, że w 1968 roku, podczas powołania Wydziału Budownictwa Lądowego, do grona jego organizatorów należeli także ludzie, którzy i dzisiaj na tym Wydziale pracują, a to na przykład Profesor Józef Gil (wówczas magister) czy Docent Tadeusz Maszkiewicz (wtedy dr inż. arch.).

Opisywana pozycja książkowa składa się z dziesięciu rozdziałów, z których pierwszy przedstawia historię rozwoju Instytutu Budownictwa i jego jednostek organizacyjnych na przestrzeni 43 lat. Rozdział drugi opisuje kształtowanie się struktury organizacyjnej Instytutu Budownictwa w czasie wspomnianych 43 lat. Każdy z rozdziałów jest bogato ilustrowany schematami organizacyjnymi jednostek stanowiących szkielet Instytutu wraz z nazwiskami osób nimi kierujących. I tutaj właśnie przed oczami stają nam osoby, które wówczas stanowiły trzon dydaktyczno-naukowy Instytutu, a których obecnie już wśród nas nie ma.

W rozdziale trzecim autor przedstawia ogólną i obowiązującą także teraz charakterystykę kształcenia na naszym Wydziale, w tym charakterystykę absolwenta na ogólnie pojętym kierunku budownictwo i charakterystykę absolwenta na kierunku *architektura i urbanistyka*.

Rozdział czwarty to rozwój kadry naukowej na przestrzeni lat, natomiast w rozdziale piątym przedstawiono w szerokim ujęciu działalność naukową Instytutu, a w tym m.in. główne kierunki działalności naukowej, konferencje i sympozja naukowe czy też granty, a także udział pracowników Instytutu w konferencjach krajowych i zagranicznych oraz ich członkostwo w organizacjach techniczno-naukowych międzynarodowych, zagranicznych i krajowych oraz w radach naukowych.

W rozdziale szóstym omówiono bardzo intensywną i szeroko ujętą współpracę Instytutu i jego pracowników z różnymi instytucjami zagranicznymi. W ostatnim czasie nabiera znaczenia współpraca naszego Instytutu z Białoruskim Republikańskim Instytutem Budownictwa (BeLNIIS) z siedzibą w Mińsku na Białorusi.

Rozdział siódmy to omówienie naszej długoletniej współpracy z różnymi firmami i instytucjami reprezentującymi gospodarkę narodową.

W rozdziale ósmym przedstawiono stan posiadania i możliwości badawcze naszej obecnej bazy laboratoryjnej, zwłaszcza po jej wyposażeniu w najnowocześniejszy sprzęt badawczo-naukowy w roku 2007, w ramach wzajemnego programu integracyjnego UE-Polska.

W rozdziale dziewiątym przybliżone zostały tematy, programy i zadania najważniejszych badań naukowo-techniczno-laboratoryjnych przeprowadzonych na zlecenie firm reprezentujących gospodarkę narodową w latach od 2008 do 2010 roku.

I wreszcie w rozdziale dziesiątym omówiono przewidywane naukowo-dydaktyczne i praktyczne zamierzenia przyszłościowe Instytutu, których strategia powinna być związana między innymi z uruchomieniem i rozwojem Parku Naukowo-Technologicznego w Kisielinie, rozwojem budownictwa energooszczędnego, z rozwojem infrastruktury drogowej w naszym regionie, itp.

Uważam, iż prezentowana publikacja spełni oczekiwania wielu Czytelników, którym bliska jest historia nie tylko jednego z podstawowych wydziałów naszej Uczelni, ale także historia rozwoju szkolnictwa wyższego w Zielonej Górze.

Na zakończenie należy również podkreślić, że Autor tej publikacji podjął się niesłychanego trudu, by zebrać i systematycznie uporządkować ogromną wiedzę dotyczącą zarówno osób, jak i zdarzeń, które przewinięły się i które miały miejsce w ciągu tych 43 lat i które przez ten ogromny przedział czasu budowały strukturę naukowo-dydaktyczną Instytutu Budownictwa. Wielu z nas doceni ten trud otwierając karty tej książki i znajdując tam cząstkę siebie. Albowiem to właśnie my wszyscy tworzyliśmy i nadal tworzymy Instytut Budownictwa na Zielonogórskiej Uczelni, która dzisiaj jest Uniwersytetem, a dzięki książce Profesora Tadeusza Bilińskiego, będziemy i my i nasze Dzieło zapisani na jej kartach dla przyszłych pokoleń.

Marek Dankowski

> Badania prototypowych elementów betonowych dla budownictwa komunikacyjnego w ramach projektu UE w Zakładzie Dróg i Mostów Instytutu Budownictwa UZ

W ramach podpisanej umowy naukowo-badawczej pracownicy Zakładu Dróg i Mostów UZ zobowiązali się do nadzoru nad wykonaniem prototypów nowych produktów ekologicznej infrastruktury podziemnej z użyciem nowoczesnych recept na mieszanki betonowe (rury betonowe o różnym kształcie, w tym mikrotunelingu, studnie, w tym studnie opuszczane do mikrotunelingu, i tym podobne elementy).

Ponadto w przedmiotowym temacie wykonywane są niezbędne badania specyficznych cech dla każdego prototypu potwierdzające jakość i osiągnięcie wymaganych parametrów.

W dniach 15-19 grudnia 2011 r. w zakładzie produkcyjnym firmy Haba-Beton na terenie Niemiec odbyła się produkcja przedmiotowych prototypów z polskich wytypowanych materiałów pod nadzorem Uniwersytetu Zielonogórskiego.

WIDOK OGÓLNY W NIEMCZECH, W KTÓRYM PRZEPROWADZONE BYŁY BADANIA

WIDOK JEDNEJ Z HAL PRODUKCYJNYCH NA TERENIE ZAKŁADU

PROTOTYPOWA RURA W KOLORZE KLIMATYCZNEJ PRZED TRANSPORTEM JEJ NA UZ

ROZŁADUNEK PROTOTYPÓW DOSTARCZONYCH DO BADAŃ W HALL LABORATORIUM INSTYTUTU BUDOWNICTWA UZ

Ze względu na duże zdolności produkcyjne Zakładu okres zimowy dla przeprowadzenia badań wybrano z uwagi na jego przerwę technologiczną. W ramach pobytu w zakładzie produkcyjnym przeprowadzono też część zaplanowanych badań we współpracy z jego jednostką jakościowo-innowacyjną.

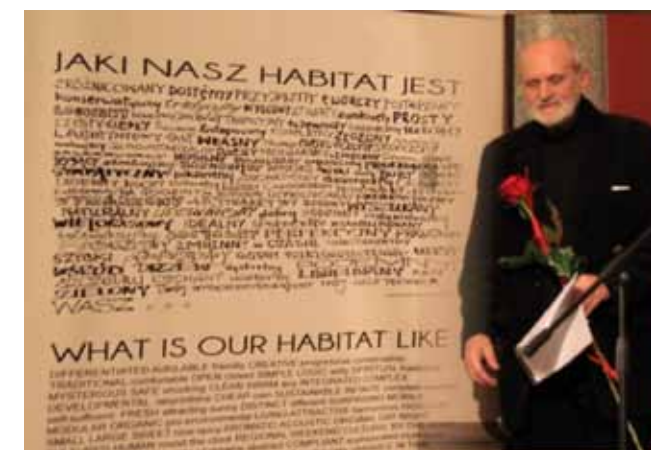
Prace są kontynuowane, a ich dotychczasowe wyniki wskazują, że będą mogły być one z powodzeniem wykorzystane w przyszłościowej produkcji nowoczesnych, trwałych i efektywnych pod względem technologicznym wyrobów infrastruktury transportowej.

Z uwagi na fakt, że studenci ze specjalności *drogi i*

mosty Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska zostali zaproszeni z wizytą techniczną do zapoznania się z technologią produkcji tego typu wyrobów w przedmiotowym zakładzie było to tematem posiedzenia ostatniego zebrania Naukowego Koła Mostowego UZ w styczniu 2012 r.

Adam Wysokowski

> Zbigniew Bać „HABITATY” nasze miejsce na ziemi, wiedza, wyobraźnia, sztuka, materia

W poniedziałek, 13 lutego 2012 roku, o godzinie 18:00 w Muzeum Narodowym we Wrocławiu, miało miejsce otwarcie wystawy twórczości prof. Zbigniewa Bacia.

Wystawa rozpoczęła się przywitaniem gości przez dyrektora Muzeum Narodowego Mariusza Hermansdorfera oraz przedstawieniem sylwetki jubilata i autora wystawy. Na otwarciu wystawy, wśród wielu znamienitych gości obecni także byli przedstawiciele Uniwersytetu Zielonogórskiego z dziekanem WILiŚ prof. Jakubem Marcinińskim oraz zaproszonymi gośćmi: prof. Janiną Kopietz-Unger, dr hab. inż. arch. Bogusławem Wojtyszynem, doc. dr. inż. arch. Tadeuszem Maszkiewiczem, dr inż. arch. Martą Skibą, dr. inż. arch. Piotrem Sobierajewiczem, mgr inż. arch. Justyną Juchmiuk, mgr. inż. arch. Michałem Gołańskim.

Autor wystawy scharakteryzował swoją twórczość oraz omówił znaczenie i definicję habitatu, który stał się wykładnią twórczości naukowo-artystycznej Profesora.

Profesor należy do nielicznych w kraju specjalistów i badaczy w dziedzinie projektowania i ochrony środowiska mieszkaniowego, w ujęciu interdyscyplinarnym. W procesie badawczym nad HABITATEM Profesor Zbigniew Bać kreuje indywidualne formy mieszkalne takie jak: habitaty bezpieczne, proekologiczne, wodne, mobilne. Swoją inwencją wyprzedza współczesne tendencje projektowania zespołów mieszkalnych. Autor współpracuje ze specjalistami z różnych dyscyplin i uważa, że jest to warunek niezbędny w procesie twórczym dla zachowania równowagi szeregu zjawisk, które później wystąpią w rzeczywistym środowisku mieszkalnym przyjaznym człowiekowi.

Gośćmi wystawy były znane osobistości ze środowisk naukowych Poznania, Wrocławia, Krakowa i Zielonej Góry oraz studenci i miłośnicy architektury przyjaznej człowiekowi.

Wystawa cieszyła się wielkim zainteresowaniem i będzie

kontynuowana do 11 marca 2011 we Wrocławskim Muzeum Narodowym przy pl. Powstańców Warszawy 5.

Piotr Sobierajewicz

> WYDZIAŁ PEDAGOGIKI, SOCJOLOGII I NAUK O ZDROWIU

We wtorek 17 stycznia 2012 roku o godzinie 12.00 w auli C odbyło się kolejne spotkanie dzieci z wykładowcami i studentami Uniwersytetu Zielonogórskiego. Tym razem dzieci z przedszkola nr 24 im. Wesoła Żyrafa w Zielonej Górze przygotowały jasełka pod okiem Pani Małgorzaty Madej i Kamili Góral.

Podstawą całej inscenizacji stanowiły oryginalne teksty polskich kolęd. Dzieci przypomniały najpiękniejsze kolędy polskie, które wykonane zostały w formie śpiewanej i recytowanej. Na szczególne wyróżnienie zasługują również przebrania, jakie zaprezentowały dzieci oraz przygotowana scenografia. Zaprezentowane w pięknym stylu jasełka w wykonaniu najmłodszych stworzyły wyjątkową, ciepłą atmosferę bożonarodzeniową.

Ewa Nowicka

Program profilaktyczny „Słoneczniej” jako przykład działań systemowych w Zielonej Górze

16.01.2012 r. w auli „C” Uniwersytetu Zielonogórskiego w Campusie B odbyło się „Noworoczne karaoke”. Impreza po raz trzeci prowadzona była przez studentów II roku *animacji kultury*¹. Adresatami przedsięwzięcia byli zielonogórzscy gimnazjaliści, którzy licznie przybyli w progi Uniwersytetu Zielonogórskiego. Gościliśmy reprezentantów ośmiu zielonogórskich gimnazjów (ok. 200 gimnazjalistów) oraz pedagogów szkolnych. Wielu młodych ludzi spróbowało swoich sił w śpiewie, a wszystkie występy gimnazjalistów ocenione zostały brawami oraz nagrodzone dyplomem i drobnymi upominkami.

Karaoke zainicjowało VII edycję Programu Profilaktycznego „Słoneczniej” koordynowaną od siedmiu lat przez prof. G. Miłkowską oraz pracowników Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej. Konwencja Programu Profilaktycznego „Słoneczniej” wpisuje się w działania systemowe podejmowane w gimnazjach w ramach realizowanych przedsięwzięć profilaktycznych na terenie miasta Zielona Góra.

Przypomnę, iż główne założenia programu od początku jego istnienia koncentrują się wokół następujących celów: tworzenia środowiskowego programu profilaktyki w zakresie przeciwdziałania zachowaniom agresywnym młodzieży i innym formom patologii społecznej w okresie dorastania; podnoszenia wiedzy i kompetencji nauczycieli, uczniów, rodziców oraz studentów w zakresie przeciwdziałania podejmowaniu czynników ryzyka przez młodzież w okresie dorastania; wskazania szkołom możliwości korzystania z zasobów uczelni (ludzkich i programowych) w opracowaniu i realizowaniu programów profilaktycznych; rozwijania współpracy między władzami miasta, policją, szkołami gimnazjalnymi a Uniwersytetem Zielonogórskim; podejmowanie wspólnych działań na rzecz zapobiegania niedostosowaniu społecznemu młodzieży (szczególnie zachowaniom agresywnym); wskazania szkołom propozycji działań wzbogacających szkolne programy profilaktyki; integracji środowiska lokalnego na rzecz zapobiegania agresji; wyłaniania liderów środowiskowych do pracy nad przeciwdziałaniem agresji oraz włączania pracowników i studentów Wydziału Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu Uniwersytetu Zielonogórskiego w tworzenie środowiskowego systemu profilaktycznego.

W ubiegłorocznej VI edycji programu zrealizowano następujące inicjatywy:

- > zrealizowano gimnazjalne zawody pływakie; zawody rowerowe połączone z wiedzą o ruchu drogowym; rozgrywki w piłkę siatkową; turniej strzelecki; bieg patrolowy; Międzygimnazjalny Konkurs Wiedzy i Umiejętności Przedmedycznych,
- > wdrożono studentów do podejmowania działalności profilaktycznej w środowisku lokalnym²,
- > odbyła się kolejna edycja Międzygimnazjalnego Przeglądu Spektakli Profilaktycznych³,
- > zrealizowano debatę młodzieżową (studentcko-uczniowską) „Cyberprzemocy stop”⁴,
- > odbyło się Forum Pełnomocników ds. bezpieczeństwa (organizowane wspólnie przez pracowników Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Komendy Policji w Zielonej Górze)⁵,

> VI edycję programu „Słoneczniej” zakończyła „Gimnazjada”⁶.

Tegoroczna VII edycja programu profilaktycznego „Słoneczniej” będzie realizowana przez cały rok kalendarzowy 2012. Oto szczegółowy harmonogram działań podczas VII edycji programu „Słoneczniej”:

Działanie	Termin	Realizatorzy	Miejsce realizacji	Uwagi
Noworoczne Karaoke	Styczeń, 2012	Uniwersytet Zielonogórski	Aula „C”, ul. Wojska Polskiego 69, Zielona Góra	Studenci, pracownicy Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej
Turniej pomocy przedmedycznej	Marzec, 2012	Gimnazjum nr 3 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 3 w Zielonej Górze	
Turniej strzelecki	Marzec, 2012	Komenda Miejska Policji w Zielonej Górze	KS „Gwardia” Zielona Góra	
Zawody rowerowe połączone z wiedzą o ruchu drogowym	Kwiecień, 2012	Gimnazjum nr 1 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 1 w Zielonej Górze	

Piłka siatkowa	Maj 2012	Gimnazjum nr 8 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 8 w Zielonej Górze	
Bieg patrolowy	31 maja 2012 r.	Gimnazjum nr 7 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 7 w Zielonej Górze	
Konkurencje sprawnościowe	Październik 2012	Gimnazjum nr 2 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 2 w Zielonej Górze	
Konkurs wiedzy o mieście Zielona Góra z „przymrużeniem oka”	Październik 2012	Gimnazjum nr 7 w Zielonej Górze	Gimnazjum nr 7 w Zielonej Górze	
Festiwal Profilaktycznych Form Teatralnych	Listopad 2012	Uniwersytet Zielonogórski	WiMBP im. C.K. Norwida w Zielonej Górze „Sala Dębowa”	Studenci, pracownicy Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej
GIMNAZJA-DA 2012 - prezentacja dorobku szkół	15 grudnia 2012 r.	Koordinatorzy poszczególnych szkół, Uniwersytet Zielonogórski	Aula UZ, ul. Szafrańska, Zielona Góra	Studenci, pracownicy Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej

Programowi od początku jego istnienia towarzyszy cel konsolidacji środowiska lokalnego w promowaniu działań alternatywnych w profilaktyce zachowań agresywnych młodzieży.

Lidia Wawryk

PRZYPISY:

- 1 Za przygotowanie organizacyjne i merytoryczne „Noworocznego Karaoke” odpowiedzialne były: dr J. Kostecka (Zakład Animacji Kultury i Andragogiki) oraz dr L.Wawryk (Katedra Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej).
- 2 Studenci Opieki i Profilaktyki Niedostosowania Społecznego przeprowadzili zajęcia warsztatowe w gimnazjach nt. kształcenia umiejętności społecznych w zakresie: radzenia sobie z własną agresją, rozpoznawania zachowań agresywnych oraz kształcenia umiejętności społecznych u młodych ludzi). Przygotowaniem merytorycznym studentów kierowały: dr J. Lipińska-Lokś, dr L.Wawryk.
- 3 Impreza zorganizowana była przez pedagogów Gimnazjum nr 6 w Zielonej Górze. Podczas przeglądu uczniowie zielonogórskich gimnazjów mogli zaprezentować przygotowane przez siebie spektakle profilaktyczne.
- 4 Przygotowaniem merytorycznym i organizacyjnym debaty: „Cyberprzemocy stop” kierowała dr L. Wawryk (UZ). Imprezę realizowali i prowadzili studenci I roku RzPS MU. Debata poświęcona była charakterystyce zjawiska, przeciwdziałaniu cyberprzemocy, poznaniu inicjatyw profilaktycznych dotyczących zapobiegania i reagowania na wspomniany problem: np. „Dziecko w sieci”,

- „Stop cyberprzemocy” oraz upowszechnieniu wśród młodych ludzi procedur interwencyjnych w szkołach.
- 5 Forum poświęcone było przedstawieniu wyników badań dotyczących poczucia bezpieczeństwa wśród uczniów zielonogórskich gimnazjów. Badania koordynowane były przez dr hab. Grażynę Miłkowską, prof. UZ. W spotkaniu uczestniczyli pedagodzy zielonogórskich gimnazjów, reprezentanci Urzędu Miasta Zielona Góra, Komendy Miejskiej Policji, Fundacji „Bezpieczne Miasto” oraz pracownicy Katedry Opieki, Terapii i Profilaktyki Społecznej.
- 6 Za przygotowanie merytoryczne i organizacyjne „Gimnazjady 2011” odpowiedzialna była mgr J. Chrzanowska (UZ). Imprezę realizowali studenci I roku RzPS MU. Impreza podsumowała kilkumiesięczne zmagania gimnazjalistów, którzy prezentowali programy artystyczne promujące swoje szkoły. Uczestnicy programu jak co roku otrzymali nagrody ufundowane przez Urząd Miasta w Zielonej Górze, a zwycięskie gimnazjum nagrodzone zostało ponadto Pucharem Prezydenta Miasta.

NOWOŚCI WYDAWNICZE

W poprzednim numerze (2(194)) pojawiała się informacja o wydaniu przez Marzenę Magdę-Adamowicz i Iwonę Paszendę monografii „Treningi twórczości a umiejętności zawodowe”, opublikowanej przez Wydawnictwo Adam Marszałek w Toruniu. Pierwszą z autorek przepraszamy za nie podanie jej nazwiska. We wcześniejszym numerze UZ pisząc o osiągnięciach naukowych prof. nzw dr hab. Marzenny Magdy-Adamowicz również ominęliśmy informację o tym, że pracuje na stanowisku profesora i jest kierownikiem Pracowni Edukacji Przedszkolnej i Wczesnoszkolnej - za co również przepraszamy.

redakcja

Poniżej raz jeszcze opis publikacji

M. Magda-Adamowicz, I. Paszcenda *Treningi twórczości a umiejętności zawodowe*

Nowy kształt współczesności, w której dominującym rysem bywa złożoność, niepewność, zmienność, innowacyjność, wykreowała „globalny” typ człowieka. Zmieniająca się sytuacja w świecie implikuje konieczność ciągłego doskonalenia predyspozycji i kształcenia nowych umiejętności. Prowadzi to często do twórczości zawodowej¹, która przejawia się umiejętnością twórczego zarządzania, tworzenia innowacji i programów autorskich oraz znajomości technik twórczego rozwiązywania problemów. Umiejętności te są o tyle istotne, iż dzisiaj zdolność bycia „twórczym liderem” staje się najbardziej pożądanym atrybutem na rynku pracy (M. Stasiakiewicz, 2003).

Podejmując refleksję nad rozumieniem twórczości w odniesieniu do wyzwań cywilizacyjnych i postmodernistycznego interpretowania związków człowieka ze światem, chcielibyśmy wskazać, iż szeroko rozumiana twórczość jest dziś nie tylko potrzebą, ale wręcz koniecznością wobec dynamicznych przemian społecznych, ogromnego przyspieszenia rozwoju cywilizacyjnego. Okoliczności te pociągają za sobą wymóg wspierania tych umiejętności, które przygotowują do optymalnego funkcjonowania w nowych, często trudnych, sytuacjach życiowych i zawodowych. Preferowanie i wzmacnianie postaw otwartości, elastyczności, twórczości oraz wzbudzania w sobie motywacji, przełamywania oporu przed zmianą, umiejętności ich inicjowania - stanowią kluczowe zadania dla edukacji, także - a może przede wszystkim - tej, która odbywa się w szkołach wyższych. W kontekście tych wyzwań podejmowane są liczne dyskusje, dotyczące dostosowania edukacji tak, by przygotowywała do efektywnego funkcjonowania w życiu społecznym i zawodowym². Wielu badaczy (zob. F. Bereźnicki, K. Denek, T. Dyrda, D. Ekiert-Oldroyd, T. Gumuła, M. Karwowski, A. Krajewska, W. Limont, J. Maciejewski, M. Magda-Adamowicz, S. Palka, I. Paszcenda, D. Skulicz, K. J. Szmidt, D. Turska, J. Uszyńska-Jarmoc, A. Wieloch, T. Wilk i inni), sugeruje - patrz podrozdział 1.4.i 1.5.- by w dydaktyce szkoły wyższej w większym stopniu: 1) eksponować potrzebę wzbudzania wszechstronnej aktywności studentów i uczniów; 2) rozwijać twórcze myślenie z wykorzystaniem różnorodnych technik twórczego rozwiązywania problemów; 3) inspirować i umożliwiać studentom rozwijanie własnych umiejętności do jak najwyższego poziomu, tak by mogli wzrastać intelektualnie, by byli lepiej przygotowani do pracy, by mogli sprawniej zasilać społeczeństwo i osiągać osobiste spełnienie. Wypełnianie tych postulatów wydaje się być szczególnie pożądane w uczelniach pedagogicznych. Niestety, bliższy ogląd rzeczywistości szkolnej, oraz fakty z literatury przedmiotu wskazują, że ich realizacja często napotyka na trudności. Pomimo bowiem wielu innowacji, zmian w planach i programach nauczania, postęp jakościowy w uczelniach pedagogicznych bywa niezadowalający. Za dużo w nim tradycji, rutyny, a za mało krytycznego myślenia i troski o rozwój zawodowy, a także praktyczne przygotowanie do zawodu (Cz. Banach, 2005). W niektórych szkołach wyższych proces realizacji roli zawodowej nie sprzyja rozwojowi dyspozycji twórczych studentów (por. J. Uszyńska-Jarmoc 2000). Prawdopodobnie jest to podyktowane tym, iż w wykazie przedmiotów stanowiących blok standardów programowych dla kierunku pedagogika nie ma miejsca dla edukacji twórczej.

Czas jest najlepszym lekarstwem na smutek,
a wspomnień nikt nam nie odbierze,
zawsze będą z nami

Lilii Smole

wyrazy głębokiego współczucia i słowa otuchy z powodu śmierci Mamy

składa

zespół Biura Karier oraz pracownicy pionu Prorektora ds. Studenckich

Przypisy:

1 O czym pisała jedna ze współauterek M. Magda-Adamowicz w monografiach: *Wizerunek twórczego pedagogicznie nauczyciela klas I-III*, Zielona Góra 2007; *Uwarunkowania efektywności kształcenia nauczycieli klas I-III w zakresie twórczości pedagogicznej*, Zielona Góra 2009.

2 Refleksje na ten temat podejmuje jedna ze współauterek - I. Paszenda, *Wyzwania cywilizacyjne a kompetencje zawodowe studentów pedagogiki - rozważania o pewnym rozdziewku*, [w:] A. Szerlag (red. nauk.), *Kompetencje absolwentów szkół wyższych na miarę czasów. Wybrane ujęcia*, Wrocław 2009; I. Paszenda, *Postawa twórcza - wymóg czasu*, [w:] M. Podgórný (red. nauk.), *Człowiek na edukacyjnej fali. Współczesne konteksty edukacji dorosłych*, Kraków 2005.

» **Mirosław Kowalski, Daniel Falczman, Fenomenologie: socjologia versus pedagogika (przesłanki instytucjonalizowania się pedagogiki fenomenologicznej)** Wydanie I, Kraków 2011, Format B5, Objętość 182 strony; ISBN: 978-83-7587-854-7

(...) Wnikliwsze charakterystyki podmiotu mają swój model strukturalny. Jest nim sprawcze odniesienie się osoby do świata. Fenomenologie pozwalają to odniesienie się podmiotu do transcendentatu ująć teoretycznie i wyeksplorować. Orientacje tradycyjne, inaczej, nie pozwalają przesądzić o tym sprawczym odniesieniu - pozwalają tylko wnioskować o wybranych przekonaniach oraz działaniach podmiotu - jednak nieuprawnione jest na ich gruncie utożsamienie określonego przekonania z działaniem, choćby sens przekonania spełniał się w podawanym uwadze działaniu. Podmiot bowiem może dokonywać działania nie myśląc o deklarowanym przekonaniu, albo z powodów, które lokują się poza nim. Podobnie, trudno na gruncie tradycyjnych orientacji zlustrować wszystkie możliwe przekonania, które mogłyby być zaplecze dla określonego działania. Pojawia się też ryzyko projekcji badacza: czyli przypisywania badanemu przekonania, które znajdują się tylko w puli możliwych zdaniem badacza, bądź utożsamienia wszelkiej wiedzy z przekonaniem. A przecież i jedno, i drugie jest błędne. Rozwijając pierwsze niebezpieczeństwo, nie sposób utrzymać, że sposób myślenia o świecie badacza jest zgodny z myśleniem o nim każdego badanego. Badacz projektuje wtedy na badanego swój indywidualny światopogląd: dając do wyboru tylko odpowiedzi, które zawierają się w tym nieprawnie uniwersalizowanym sposobie myślenia o rzeczywistości. (...)

Fenomenologie miałyby więc, naszym zdaniem, zapewniać wgląd w sprawcze odniesienie podmiotu do świata, i ten element sprawczego odniesienia miałby być punktem centralnym lepszych charakterystyk podmiotu w fenomenologiach. To jednak problematyczne z dwóch powodów, drugi jest konsekwencją pierwszego. Otóż, na co zwraca uwagę K. Wojtyła, konsekwentne stosowanie metody fenomenologicznej uniemożliwia wypowiedzenie pewnych stwierdzeń, wśród nich właśnie tych, które odnoszą się do owego stosunku sprawczego. To generuje kłopoty etyki Schelerowskiej. Na gruncie systemu M. Schelera, nie spo-

sób mianowicie powiedzieć o człowieku jako sprawcy dobra, bądź zła moralnego. Dobra i zło to elementy świata zewnętrznego względem podmiotu, do którego ten miałby się odnosić w działaniu. Istotnie, to nam podpowiada już zdrowy rozsądek - jednak wypowiedzenia tego zabrania metoda fenomenologiczna.

[Ze wstępu]

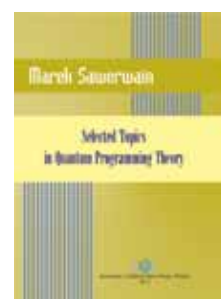

» **Stefania Walasek, Ewa Kowalska, Robert Fudali (red.), Przestrzeń edukacyjna - dylematy, doświadczenia i oczekiwania społeczne (w poszukiwaniu wzorów pracy pedagogicznej)**, ISBN: 978-83-7587-550-8, Wydanie I, Kraków 2011, Format B5, Objętość 222 strony.

Jakość pracy szkoły zależy od jakości pracy zatrudnionych w niej nauczycieli. To stwierdzenie wydaje się oczywiste dla wszystkich podmiotów tworzących edukacyjną rzeczywistość. Dlatego wszelkie badania starające się opisywać działalność nauczyciela mają fundamentalne znaczenie dla rozważań nad „stanem stanu nauczycielskiego”. To tylko poprzez jego osobę istnieje możliwość dokonywania kulturotwórczych przemian nie tylko w powierzonych jego pieczy wychowankach, ale również w środowisku otaczającym szkołę. Tak szeroko określana rola społeczna nauczyciela wyróżnia ten zawód spośród innych profesji, czyniąc go wyjątkowym ze względu na społeczne oczekiwania co do wykonujących go osób i spodziewanych rezultatów ich aktywności.

Materiały zawarte w prezentowanej publikacji zostały podzielone na trzy części wynikające z logicznego podziału poruszanych w nich zagadnień. W części pierwszej - W poszukiwaniu wzorów pracy pedagogicznej w opisie zawodu nauczycielskiego oparto się na refleksjach, jakich dostarczył analizowany materiał historyczny. Zgromadzenie wiedzy na temat tego, co było cenne w praktyce i teorii minionych lat, jest często wskazaniem możliwych rozwiązań dla obecnych problemów edukacyjnych. A dla rozważań nad osobą nauczyciela doświadczenia polskiej myśli pedagogicznej zawsze pozostają cenne. W części drugiej - Nauczyciel wobec wyzwań zmieniającej się rzeczywistości zawarte są materiały, które pokazują, jak szeroka skala zagadnień mieści się w pojęciu „zawód nauczycielski”, jak wiele kwestii jest w stanie umknąć w trakcie codziennej pracy szkolnej. Poruszane w tej części problemy poszerzają naszą wiedzę na temat możliwości wynikających z przekrojowego spojrzenia na ten zawód. Trzecia część - Współdziałanie i opór w relacjach nauczyciel - uczeń prezentuje natomiast możliwe przyczyny kolizji w relacjach między najważniejszymi podmiotami procesu edukacyjnego. Zawiera też wybrane problemy, na jakie może się natknąć pedagog w swej codziennej pracy wychowawczej. Wszystkie przedstawione w tej części teksty są również dowodem na to, jak ważnym wzorcem w procesie wychowania jest osoba nauczyciela.

[Ze Wstępu]

» **Marek Sawerwain Selected Topics in Quantum Programming Languages Theory**, stron 252, ISBN: 978-83-7481-457-7 Wydawnictwo Uniwersytetu Zielonogórskiego, 2011

Tematyka pracy pt. „Selected Topics in Quantum Programming Languages Theory” (tytuł pracy w języku polskim brzmi „Wybrane zagadnienia z teorii kwantowych języków programowania”) koncentruje się wokół problemów nowej dyscypliny nauki jaką niewątpliwie jest informatyka kwantowa. Oprócz poruszanej tematyki odnoszącej się bezpośrednio do pojęć semantyki operacyjnej, czy też pojęcia predykatu kwantowego, istotny nacisk położony został na problemy dotyczące symulacji obliczeń kwantowych za pomocą istniejących rozwiązań informatycznych.

Szczególną cechą zaproponowanych rozwiązań do symulacji obliczeń kwantowych jest niższa złożoność obliczeniowa, a także mniejsze wymagania pamięciowe, w przypadku gdy stosowana jest pełna matematyczna reprezentacja obiektów kwantowych. Bardzo istotną zaletą opisanych w pracy algorytmów jest możliwość pracy w nowoczesnych środowiskach równoległych reprezentowanych przez tradycyjne procesory wielordzeniowe, a także przez uniwersalne procesory graficzne.

Przedstawiana pozycja książkowa liczy 252 strony oraz składa się z pięciu rozdziałów. W pierwszym rozdziale podano podstawowe informacje dot. dyskutowanych problemów oraz motywacje przemawiające za podjęciem badań związana z tematyką obliczeń kwantowych W pozostałych rozdziałach omówiono problemy bezpośrednio związane z tematyką podjętych badań oraz zaprezentowano zalety semantyki operacyjnej, omówiono niezbędne teoretyczne pojęcia związane z tematyką kwantowych predykatów, a także szeroko przedstawiono opracowane narzędzie przeznaczone do symulacji obliczeń kwantowych.

Cennym elementem pracy jest rozdział drugi, w którym zawarto podstawowe pojęcia i twierdzenia odnoszące się bezpośrednio do tematyki obliczeń kwantowych. Zdefiniowano pojęcia qubit, quditu oraz rejestru kwantowego i superpozycji kwantowej. Określono, jakie operacje są realizowane w ramach rejestru kwantowego, a także podano definicje oraz pojęcia niezbędne do określenia fenomenu splątania, który jest immanentną cechą obliczeń kwantowych. Rozdział ten kończą twierdzenia o zabronionych operacjach takich jak brak operacji powielania informacji kwantowej, brak operacji usuwania informacji oraz twierdzenie o braku możliwości idealnego porównywania danych kwantowych.

Do najważniejszych problemów rozważanych w pracy zaliczyć można zagadnienia dotyczące semantyki operacyjnej oraz wstępne nakreślenie tzw. formatu GSOS w odmianie dla obliczeń kwantowych. Tematyka ta jest prezentowana w rozdziale trzecim. Wydaje się też iż istotnym wynikiem badawczym prezentowanym w tej części pracy jest wprowadzenie nowej definicji semantyki operacyjnej, poprzez techniczne twierdzenie o istnieniu semantyki operacyjnej. Istotnym teoretycznym rezultatem jest sformułowanie twierdzenia o istnieniu najstabszego

warunku wstępnego dla przypadku ogólnych predykatów. Podano także pewne uproszczenie ogólnego predykatu jako operatora hermitowskiego.

Rozdział czwarty przedstawia pakiet QCS (ang. Quantum Computing Simulator) realizujący symulator obliczeń kwantowych. Omówiono podstawowe funkcje dostępne w pakiecie QCS. Zaprezentowano przykładowe skrypty realizujące niektóre ze znanych obecnie algorytmów kwantowych. Przedstawiony został także algorytm do przetwarzania wektora stanu oraz macierzy gęstości. Podano także uwagi dotyczące możliwości zrównoleglenia tego algorytmu oraz uwagi o jego złożoności obliczeniowej. Omówiono również możliwości symulacji kwantowych spacerów wykonywanych za pomocą tradycyjnych procesorów oraz za pomocą uniwersalnych procesorów stosowanych na kartach graficznych. Zaprezentowano także analizę złożoności obliczeniowej symulacji kwantowych spacerów w przypadkach 1D oraz 2D. Dokonano porównania wydajności symulacji pomiędzy tradycyjnymi procesorami (CPU), a procesorami graficznymi (GPU).

Ostatni rozdział zawiera podsumowanie pracy, wnioski oraz zestaw problemów jak się wydaje istotnych do dalszych rozważań związanych z tematyką poruszaną w tej książce. Istotnym i godnym podkreślenia jest fakt, iż prezentowane metody znajdują potwierdzenie w praktyce inżynierskiej, co potwierdza obecność pakietu QCS pozwalającego na symulację bogatego zbioru obwodów kwantowych oraz realizacją wielu eksperymentów numerycznych demonstrujących różne aspekty obliczeń kwantowych.

Marek Sawerwain
Institute of Control and Computation Engineering
University of Zielona Góra

zebrała redakcja

» **Agnieszka Kałużna, English Literary Translations into Polish until 1800**, B5, oprawa twarda, Zielona Góra 2011, 32,00 zł

As the book attempts to show, theory met practice to the degree that a particular translator allowed for it. Interestingly, success in translation

could be seen in a vast array of possibilities depending on individual translators' approach and their courage to take risks where conformists would not dare to do so. The present study attempts to introduce the views on translation of prominent 18th century writers, and to demonstrate, on the basis of samples, to what extent theory was applied in practice. The samples are carefully analysed and conclusions are drawn.

The whole work consists of two parts, presenting all the information necessary to convey the theoretical background to 18th century translation studies. Chapter 1, after a brief account of the history of translation up to the 18th century, covers a spectrum of opinions on translation as advocated by the most distinguished representatives of the epoch (both Polish and English). Chapter 2

concentrates on the practical dimension of the study and reveals portraits of subsequent renditions which are analysed in the light of 18th century theoretical translation guidelines. The earliest translations from English into Polish are carefully analysed to establish whether given translators succeeded in reconciling both theoretical requirements and their natural geniuses. The findings of the research are based on relevant examples presented in the book. Each masterpiece is accompanied by original samples and illustrations. Chapters 3 and 4 present the 18th century poetry and drama translations supported by relevant examples. Chapter 5 focuses on culture-bound elements in the selected 18th century translations. The final conclusions allow us to form a wider picture of 18th century translations by juxtaposing all the examined literary works and their translations with the theoretical requirements, thus contributing to greater objectivity in the final commentary. The conclusions contain my individual comments, with particular emphasis on the dominant translation strategy preferred by a given translator. Attachment includes biographies of famous authors and writers whose works were used for the purposes of this research.

It is my hope that the theoretical and practical material as well as the resources presented in this book will serve as a useful reference which will encourage further research in the field of translation studies. At the same time, perhaps some of these stunning masterpieces will be rescued from oblivion as we carefully take them down from the top shelves to wipe away the dust.

» **Mityczne scenariusze: od mitu do fikcji - od fikcji do mitu, t. 2**, red. Tomasz Ratajczak, Bogdan Trocha, „Fantastyczność i cudowność”, B5, oprawa broszurowa, Zielona Góra 2011, 33,00 zł

O ile w tomie pierwszym *Mitycznych scenariuszy* ukazano różnorodność sposobów patrzenia na przekaz mityczny (służył temu rozdział z tekstami odwołującymi się do wieloaspektowości renarracji mitu oraz zbioru artykułów omawiających mityczną przestrzeń w literaturze pięknej - polskiej i obcej), o tyle w tomie drugim ów horyzont nieco przekierowano, mianowicie ukazano wieloaspektowość funkcjonowania mitologii w tekstach folkloru i szeroko pojętej - to znaczy niepomijającej zjawisk związanych z obszarem działalności dzieci i młodzieży - kulturze popularnej. Czyńjąc tak, kolejny raz oddano głos przedstawicielom właściwych nauk humanistycznych, którzy przyjęli odmienne metody badawcze - od skupionych na samym micie po rozpatrujące mitologię w perspektywie między innymi obrzędowej i społecznej. Prezentowana książka zawiera dwadzieścia jeden tekstów, które tworzą trzy problemowe działy: 1. Obrazy mitycznej przestrzeni w literaturze popularnej; 2. Przestrzeń mityczna w tekstach folklorystycznych; 3. Mit w kulturze dziecięcej i młodzieżowej.

» **Mityczne scenariusze: od mitu do fikcji - od fikcji do mitu, t. 1**, red. Tomasz Ratajczak, Bogdan Trocha, B5, oprawa broszurowa, „Fantastyczność i cudowność”, Zielona Góra 2011, 33,00 zł

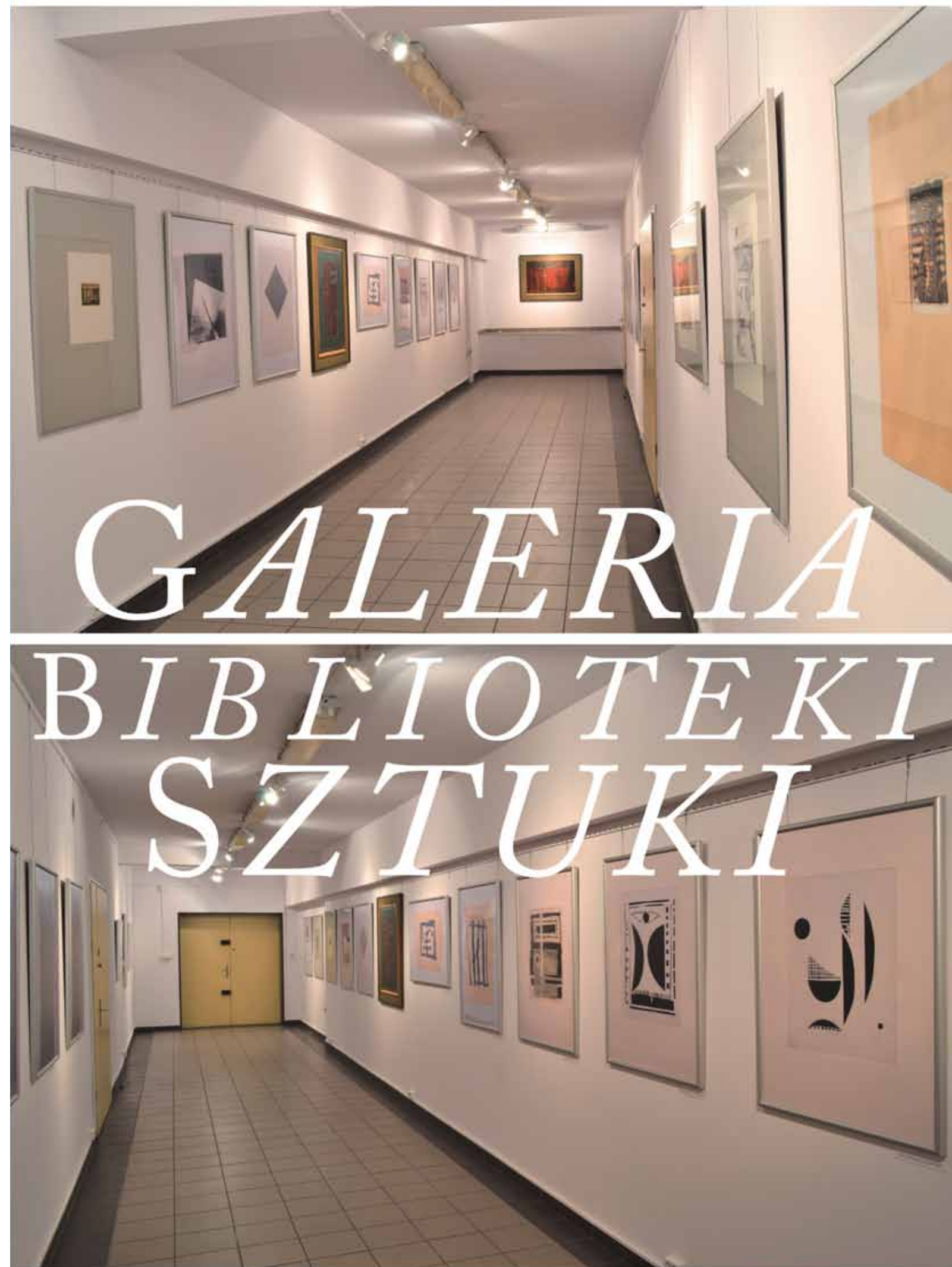
Problem funkcjonowania mitu w poszczególnych typach tekstów kultury, a zwłaszcza w literaturze wciąż intryguje i za każdym razem przynosi nowy, obfity plon. W tomie pierwszym *Mitycznych scenariuszy* (bo taki podtytuł nadano trzeciej odsłonie serii „Fantastyczność i cudowność”) podzielono go na dwa działy. W jednym z nich odnajdziemy teksty odwołujące się do wieloaspektowości renarracji mitu, zaś w drugim - artykuły omawiające mityczną przestrzeń w literaturze pięknej (polskiej i obcej). Prezentowany zbiór zawiera dziewiętnaście tekstów z zakresu filozofii, psychologii, religioznawstwa, teologii i literaturoznawstwa, a ich autorami są przedstawiciele Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu im. Jurija Fedkowycza w Czerniowcach (Ukraina), Uniwersytetu Łódzkiego, Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytetu im. Piotra M. Mascherova w Witebsku (Białoruś), Uniwersytetu Szczecińskiego, Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie.

» **Tadeusz Biliński, Organizacyjny, dydaktyczny i naukowy rozwój kierunku budownictwo**, B5, oprawa twarda, Zielona Góra 2011, 29,00 zł

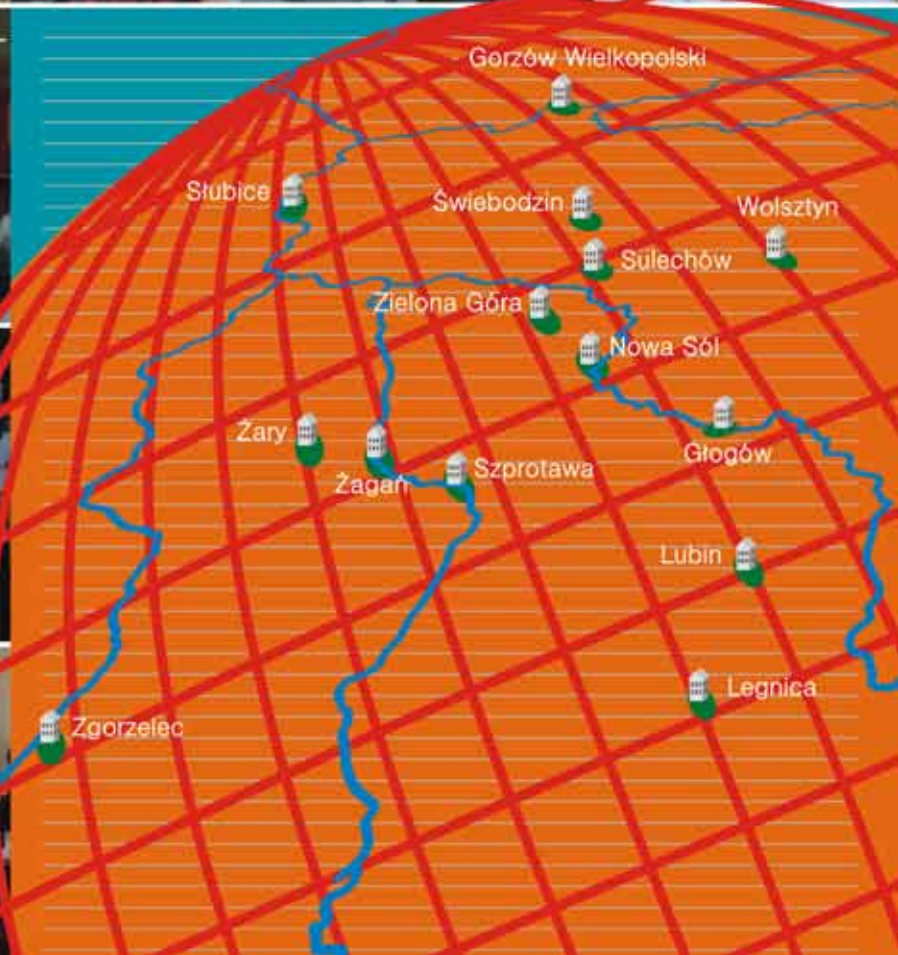
Ponad 43 lata historii kierunku budownictwo na Wyższej i Szkole Inżynierskiej, potem na Politechnice Zielonogórskiej, wreszcie na Uniwersytecie Zielonogórskim, to okres ciągłego rozwoju i zdobywania kolejnych doświadczeń. Poza nielicznymi okolicznościowymi publikacjami i niepublikowanymi opracowaniami, nie było dotychczas żadnego pełnego opracowania dorobku organizacyjnego, dydaktycznego i naukowego Wydziału. Inspiracją do podsumowania całej działalności minionych lat stało się dziesięciolecie Uniwersytetu Zielonogórskiego. Niniejsze opracowanie to synteza zasadniczych, najważniejszych sfer działalności od początku istnienia kierunku budownictwo na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska. Zestawienia tabelaryczne i rysunki mają ułatwić zapoznanie się z historią Wydziału, a fotografie - przybliżyć jego wizerunek. Autor ma nadzieję, że opracowanie to spełni oczekiwania Czytelników, a także pomoże w dalszej działalności Wydziału.

Zebrała Ewa Popitka
Oficyna Wydawnicza

Młodzieżowy²⁰¹²

Uniwersytet Zielonogórski

www.mlodziejowy.uz.zgora.pl